

POČITNIŠKOBRANJE

OŠ MATIJE ČOPA KRANJ

Domišljija je začetek ustvarjanja. Domišljaš si, kar si želiš,
želiš si, kar si domišljaš in nazadnje ustvariš, kar hočeš.

(G. B. Shaw)

ČAROVNIŠKA VOTLINA

Nekoč je pastirček zašel v gozd. Taval je po gozdu in prišel do studenčka. Na zeleni travici ob studenčku je videl ubogo ribico, ki se je nemočno premetavala, da bi našla pot nazaj v vodo. Pastirčku se je ribica zasmilila. Prijel jo je in položil revico v vodo, a osuplo je obstal, ko je videl, da se je ribica v tistem trenutku spremenila v star zemljevid. Pobral ga je in šel s prstom po označenih poteh.

Znašel se je v tuji deželi. Hodil je dvanajst dni in dvanajst noči in prišel je do velike votline. Ker je bil zelo utrujen, se je skrtil za skalo v votlini. Čez tri minute so v jamo prišli hudobni čarovniki. Dečka je postalo zelo strah in ni mogel zaspiti. Zato je prisluškoval, kaj se bodo pogovarjali čarovniki. Vsi hudobneži so se spravili v postelje. Čez čas pa je prvi čarovnik rekel, da je na stekleni gori veliko jajce in če koga s tem jajcem poškropiš, se v trenutku v nekaj spremeni. Potem je drugi čarovnik povedal, da je v deveti deželi čudežna roža, ki pozdravi vse bolezni, a čuva jo zmaj, ki ga premagaš le z mečem, ki ga dobiš pod hrastom. Tretji čarovnik je dodal, da je v sedmi deželi želva in če jo poškropiš s čudežnim jajcem, se bo spremenila v

čudežni kovček, ki izpolni vse želje. Vsi čarovniki so zaspali. Deček je tiho zapustil votlino in se odpravil na stekleno goro. Hodil je sedem dni in noči ter končno prišel do velikega gnezda. V njem je res počivalo čudežno jajce. Deček ga je vzel, potem pa je stekel z gore. Jajce si je dal v žep in odšel dalje. Hodil je tri leta in končno prispel v deveto deželo. Zagledal je hrast in ob njem začel kopati. Kmalu je našel meč in se odpravil k zmaju. Ko je zmaj zagledal meč, je prestrašeno razprl krila in zletel v širni svet. Deček se je napotil k roži, ki je tam rastle. Previdno jo je odtrgal. Spet je hodil sedem dni in noči, da je prišel v sedmo deželo. Tam je zagledal veliko želvo, ki je hodila sem ter tja. Deček je razbil jajce in vsa tekočina v njem je brizgnila na želvo. Ta se je v hipu spremenila v čudežni kovček.

Deček je vzel kovček in zdravilno rožo in si zaželel, da bi bil pri očetu. In to se je tudi zgodilo. Očetu je povedal vse, kar je doživel. Potem si je deček zaželel, da bi bila oba z očetom srečna. Želja se jima je izpolnila. Deček in oče sta srečno in zdravo živela do konca svojih dni.

O PASTIRČKU S ČUDEŽI (NADALJEVANJE PRAVLJICE)

Nekoč je pastirček zašel v gozd. Taval je po gozdu in prišel do studenčka. Na zeleni travici ob studenčku je videl ubogo ribico, ki se je nemočno premetavala, da bi našla pot nazaj v vodo.

Pastirčku se je ribica zasmilila. Prijel jo je in položil revico v vodo, a osuplo je obstal, ko je videl, da se je ribica spremenila v velikana, ki ga je odpeljal v svoj dom na grad.

V velikanovih rokah je pastirček zaspal. Zbudil se je v grajski postelji, ob katerije stal velikan. Predstavil se je pastirčku in rekel, da je grad velik 12 kilometrov, 12 metrov in 12 decimetrov. Pastirček in velikan sta se spoprijateljila. Ampak pastirček se je samo delal, da je njegov prijatelj in mu je kmalu zbežal. Hodil je po svetu, ko je v daljavi zagledal modro piko. Stekel je tja. Bila je čudežna cvetlica. Pastirček ni vedel kaj naj naredi z njo, zato jo je dal v žep. Čez sedem minut je pastirčku nekaj zadišalo in spomnil se je na cvetlico. Vzel jo je iz žepa. Na njej je pisalo, da mu bo izpolnila eno željo. Pastirček si je zaželel pravega prijatelja. In res ga je dobil. Vrnil se je na grad, saj je spoznal, da je velikan njegov pravi prijatelj.

Tako sta se pastirček in velikan igrala vse dni in vse noči srečno do konca svojih dni.

JAKOB PERKO, 4.B

Pastirčku se je ribica zasmilila. Prijel jo je in položil revico v vodo, a osuplo je obstal, ko je videl, da se je ribica v tistem trenutku spremenila v morsko kraljično, ki je bila v resnici morska deklica. Vprašala ga je, kaj hoče v zameno za dobro dejanje. Ampak pastirček ni odgovoril. Zato mu jemorska kraljična dala piščal in mu rekla, naj nanjo zaigra takrat, ko bo v težavah. Nato je odplavala.

V kraljestvu pa je ravno takrat kralj iskal snubca za svojo princesko. Pastirček je bil prepričan, da lahko dobi kraljično. Zato je šel na dvor in prosil za njeno roko. Kralj je mislil, da bo počil od smeha, ko je pomislil, da bi se princesa poročila z navadnim pastirjem. Zato kralj ni dal pastirju princese za ženo. Ves žalosten je šel pastir skozi gozd. Iz torbe je vzel piščal in zaigral nanjo.

Prikazala se je morska kraljična. Pastir jo je vprašal, če bi se poročila z njim. Morska kraljična je od sreče poskakovala iz vode, pri tem pa ji je izpadlo sedem lusk. Morska kraljična se je spremenila v prelepo deklico. Imela je oblečeno svilnato obleko, na njej pa so bili lepi modri morski smaragdi. S pastirjem sta si zgradila grad in srečno živela do konca svojih dni.

EVA VALENČIČ, 4.B

Tedaj jo je kraljevič vzel za ženo, zakaj vedel je, da ima pravo pravcato kraljično. Poroka je trajala sedem dni in sedem noči. Kraljevič in kraljična sta na koncu poroke zaplesala.

Naslednji dan sta odšla živeti na grad v sosednjo deželo. Tam pa je živela čarovnica. Kraljevič in kraljična sta dobila tri hčere, ki so imele vse zlate lase, zlato obleko in zlate čeveljčke. Nekega dne je šla kraljična z najmlajšo hčerjo na sprehod. Znočilo se je. Kraljična in najmlajši hči sta šli v votlino in zaspali. Noč je bila hladna. Sredi noči je kraljično ukradla čarovnica. Zjutraj je zraven najmlajše hčere ležal čudežni prstan. Ta ji je uresničil tri želje. Najmlajša hči si je zaželela, da bi bila pri mami in želja se ji je uresničila. Potem si je zaželela, da bi zmaj pojedel čarovnico. To se je tudi zgodilo. Potem si je zaželela, da bi bila pri očetu in sestrah. Oče in sestrice so se jo razveselili.

Najmlajša hči je bila nagrajena, ker je rešila mamo. Za nagrado je dobila zlato krono. Čarovnica je bila premagana in živeli so srečno do konca svojih dni.

TARA VEHAR, 4.A

ZLATA PTICA

Medved se obrne in pravi: »Le počakaj, še slabo se ti bo godilo.« Zarenči in odide.

Ko se je najstarejši sin najedel, je šel dalje. Med potjo je srečal neko malo ženico in jo vprašal, če mu lahko pove, kje je zlata ptica. Ženica mu je odgovorila, da ve, kje je zlata ptica, a mu to pove samo, če ji prinese medvedjo kožo. Najstarejši je zajahal svojega konja in šel v gozd po medvedjo kožo. Med potjo so ga ujele neke coprnice. Odpeljale so ga k sebi domov in mu rekle, da mora postati coprnik. Najstarejši sin je tako postal coprnik. Potem je kralj zaskrbljeno poslal na pot srednjega sina. Ta je šel po isti stezi kot najstarejši. In ker je postal že zelo utrujen, se je usedel na tla in začel jesti. Takrat je prišel k njemu isti medved kot pri starejšem bratu in mu rekel, če mu lahko da kaj za jesti. A srednji brat mu je rekel, da ima dovolj hrane v gozdu. Medved se obrne in pravi: »Le počakaj, še slabo se ti bo godilo!« Zarenči in odide. Ko se je srednji brat najedel, je šel iskat zlato ptico. Tudi njega so med potjo ujele coprnice in mu rekle, da mora postati coprnik. In res je postal coprnik. Kralj je bil že zelo zaskrbljen. Na pot je poslal še najmlajšega sina. Tudi on je šel po isti poti kot njegova dva brata. In ker je postal že zelo lačen, je sedel na tla in začel jesti. Zopet se je prikazal medved in ga prosil, če mu da kaj za jesti. In ker je bil najmlajši brat zelo dobrega srca, mu je dal hrano. Medved je jedel in jedel. Zmanjkalo je hrane, a medved je bil še vedno zelo lačen, zato ga je vprašal, če mu sme pojesti še konja. Dodal je, da ve, kaj išče in ga lahko odpelje k zlati ptici. Najmlajši brat mu je dal konja. Medved ga je pojedel in najmlajšega sina odpeljal k zlati ptici. A najprej mu je dal ključ in mu rekel, da mora takoj, ko pride v jamo, vzeti prvega ptiča. In res! Ko sta prišla v jamo,

je najmlajši brat zagledal najlepšo zlato ptico. Vzel jo je in šel domov. Med potjo je zagledal dva coprnika in ju vprašal, kaj delata. Potem je spoznal, da sta to njegova brata in skupaj so odšli domov. Ko so se vsi vrnili domov, je oče najstarejšega in srednjega sina okregal. Najmlajši pa je bil nagrajen in je postal kralj.

TAMARA MAKSIMOVIĆ, 4. A

Medved se obrne in pravi: »Le počakaj, še slabo se ti bo godilo!« Zarenči in odide.

Tako je najstarejši sin šel naprej. Srečal je roparje. Oropali so ga in ga odpeljali v njihov brlog. Moral jim je pomagati ropat. Tako se je zgodilo tudi srednjemu sinu. Tudi ta je postal ropar. Potem je na pot odšel še najmlajši sin. Tudi njega so roparji srečali. A so se bali medveda, ki ga je jahal najmlajši sin. Šel je naprej. Srečal je coprnika. Ta mu je dejal, da ga spusti naprej, če mu pove, kje so roparji. Povedal mu je in coprnik ga je spustil naprej. Coprnik pa mu je v zahvalo dal čarobni prstan, ki mu bo izpolnil tri želje, če ga bo trikrat zavrtel okoli prsta.

Nekega dne si je najmlajši sin zaželel, da bi bil na morju pri morski deklici. Spomnil se je čarobnega prstana in ga trikrat zavrtel. In kot bi mignil, je bil tam in morska deklica je v roki držala zlato ptico. Deklico je takoj vzljubil in se poročil z njo.

In živela sta srečno do konca svojih dni, če že nista umrla.

PATRICIJA KVEDER, 4. A

BOGATI BERAČ

Nekoč pred davnimi leti je v neki deželi živel berač. V vasi ga ni nihče maral, zato se je odpravil po svetu.

Ko je prišel v gozd, je opazil neko dekle, ki je nabiralo dračje. Vprašal jo je, če potrebuje pomoč, ona pa mu je jezno odgovorila, da pomoči ne potrebuje in dodala, da si ne zasluži niti preproste ženske, kaj šele ene od treh kraljevih hčera, ki so bila zaprta v steklenem gradu na vrhu hriba. Ko je berač to slišal, se mu je porodila ideja. Zapustil je dekle in odšel proti steklenemu gradu. Na poti se je ustavil pri kovačiji, kjer so kovali železne čevlje. Te so imele čudežno moč, saj je vsak, ki jih je obul, lahko brez težav prišel do steklenega gradu.

Vstopil je v domačijo in na tleh zagledal groš. Kovaču je naročil, naj mu skuje en par čevljev in ga vprašal, koliko bodo stale. Kovač mu je odvrnil, da stanejo le en groš. Pred odhodom pa mu je krojač rekel: »Na vrh hriba ne boš prišel s pametjo, temveč s srcem.« Ko je berač končno prišel do hriba, je videl, da sta pred njim že dva človeka. Eden je bil posut z zlatom, drugi pa z diamanti. Ko se je na oknu gradu prikazala najstarejša princesa in videla tri fante, je takoj zavpila: »Moj je fant z diamanti.« Srednja princesa pa je rekla: »Moj je fant z zlatom.« Najmlajša princesa pa je le strmela v berača. Na prvi pogled se je zaljubila vanj. Sestri sta se ji le smejala in se norčevali iz nje, češ, le kakšne koristi bo imela od berača. Še nekaj časa sta se norčevali iz svoje sestre. Tedaj pa sta se oba fanta spremenila v pesek. Šele sedaj je berač razumel, kaj mu je hotel kovač povedati. Rešil je princeso z gradu in jo odpeljal v njen grad, kjer so ga navdušeno sprejeli, saj je rešil kraljevo hčer.

Berač in princesa sta se poročila, dobila otroke in živela sta srečno do konca svojih dni.

ŽELEZNI PRSTAN

Pred mnogimi leti je živel skromen, a zelo bogat deček, ki je bival v prelepi palači. Imel je vse, kar si je želel, le srečen ni bil. Želel si je prijateljev in deklice, ki ga bo iskreno ljubila.

Ko je nekega dne sonce posijalo v njegovo sobo, se je oblekel in odšel na sprehod. Razmišljal je, zakaj ga nihče ne mara in zakaj nima prijateljev. Odločil se je, da bo odšel po svetu iskat prijatelje. Ko je to povedal domačim, so se mu vsi le smejali. A deček je bil odločen in ni popustil. Nekega popoldneva je vzel nekaj denarja, hrane in oblačil in odšel po svetu. Po petih urah hoje je nenadoma zaslišal droben glasek, ki ga je spraševal, če ima kaj hrane. Dečka je zanimalo, komu pripada ta mili angelski glas. Tedaj je zagledal drobno dekletce v raztrganih oblačilih in starih coklah. Deček ji je obljubil, da bo skrbel zanjo, če mu bo na poti delala družbo. Deklica se je tega predloga razveselila. Iz torbe je vzela dve beli miški in pajka. Dečku je povedala, da brez njih ne gre nikamor. Deček ji je dovolil, da vse živalce obdrži. V znak hvaležnosti mu je podarila železni prstan, a ga je opozorila, da mu prstan lahko uresniči le eno željo. Vsi skupaj so nadaljevali pot. Čez nekaj časa so se ustavili, da bi se odpočili in nekaj prigriznili. Deček je iz torbe vzel prstan in ga dvignil, da bi si ga ogledal. Nenadoma je priletel orel in mu ga iztrgal iz rok. Odločili so se, da bodo poiskali orlovo gnezdo in za vsako ceno dobili prstannazaj. Hodili so tri dni in tri noči. Končno so prišli do orlovega gnezda. Deček je ugotovil, da je gnezdo previsoko in da njemu ne bo uspelo priti do njega. Na pomoč so mu priskočili pajek in obe miški. Splezali so do gnezda in v njem med dragulji, prstani in zapestnicami zagledali tudi železni prstan. Miški sta zamotili orla, pajek pa je vzel prstan.

Tako so se lahko vsi skupaj vrnili domov. Na poti sta deček in dekle ugotovila, da se imata rada.

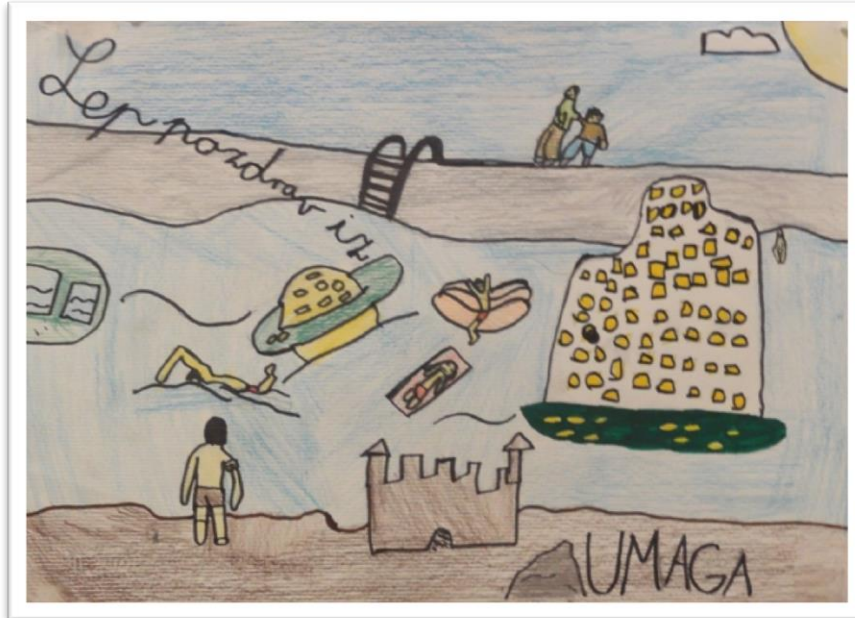
Vas zanima, kaj si je zaželel deček? Zaželel si je, da bi živel skupaj z deklico in da bi bila srečna do konca življenja. In res. Deklica in deček sta se poročila in živita v prelepi palači, če že nista umrla.

NIKA HORVAT, 6. B

POVODNI DEČEK GRE PO SVETU

Nekoč, pred davnimi časi, je živel v velikem jezeru povodni mož. Imel je ženo in sina, ki je imel skrivno željo, da bi šel po svetu. Neke noči pa je svojo željo uresničil.

Prišel je iz jezera. Mama ga je opozarjala, naj ne hodi iz jezera, sedaj pa še pomislil ni na to. Dvignil je glavo in komaj še dihal. Ko se je malo opomogel, se je njegovo telo začelo privajati na zunanji svet. Stopil je iz vode in se pogledal. Ni bil več povodni deček. Šel je po svetu, da bi našel srečo. Stopal je po poti do mesta. Zanj je bilo vse novo. Prišel je do gradu in vstopil. Ni vedel, da

tega ne sme storiti. Na vrtu ga je ujel kraljevi stražar in ga vprašal, kaj počne na vrtu. Deček je bil tiho. Stražar ga je odpeljal do hlevov in mu ukazal, naj ubije konja, ki je bil že star in slaboten. Konj se je dečku zasmilil. Zajahal ga je in z njim pobegnil. Prijahala sta do bližnjega gozda in se hotela spočiti. Tedaj zaslišita grozno tuljenje in eden od volkov se zapodi proti njima. Ko drugi volkovi vidijo dečka, se obrnejo in se vrnejo v gozd. Volk se hvaležen obrne k dečku in mu reče: »Služil ti bom, ker si mi rešil življenje.« Konj, volk in deček nadaljujejo pot. Nenadoma na tleh zagledajo bolno miško. Deček jo dvigne, nese na listje, kjer jo oskrbi. Miška se mu zahvali in mu reče, da mu bo služila. Nadaljujejo pot. V travi opazijo, da se nekaj sveti. Bil je železni prstan, ki se je svetil kot luč. Deček si ga ogleda in se odloči, da ga bo vzel s seboj. Upa, da bo zanj kaj dobil.

Zaželi si lepo hišo in nenadoma se mu želja izpolni. Spoznal je, da to ni navaden prstan, ampak tak, ki izpolnjuje želje. Od takrat naprej so vsi skupaj srečno živeli. Nekega dne je deček odložil svoj prstan na mizo. Nenadoma je priletela sova in ga odnesla. Odletela je iz njim globoko v gozd. Deček je bil žalosten, a volk ga je potolažil in začel vohljati, saj je imel zelo dober voh. Kmalu je izsledil sovo. Konj je prišel k drevesu, deček je splezal nanj in se dvignil na drevo. Sova se je prestrašila, zaprhutala s krili in spustila prstan, ki je padel na tla.

Tam ga je zagledal jazbec, ga pobral in stekel z njim domov. Miška je šla za njim in ga prosila, naj dečku vrne prstan. Jazbec se je strinjal, a le pod pogojem, če bo miška znala rešiti uganko. Vprašal jo je: »Kdo je tisti, ki lahko prestraši kralja?« »Jaz,« je brez obotavljanja rekla miška. Jazbec ji je dal prstan in miška ga je vsa srečna odnesla dečku.

Odločil se je, da bo odšel v podvodni svet, saj je že močno pogrešal mamo in očeta. Seveda je s seboj vzel vse živali. Starši so se ga močno razveselili in od takrat dalje jim ni nič manjkalo, saj so imeli železni prstan.

ANA GABRIELA KOSTANJEVEC, 6. A

RADOVEDNA LISICA

V gozdu na robu vasi je živel majhna in radovedna lisica. Nekega dne se je odločila, da zapusti svoj brlog in gre malo raziskovat. Odšla je na pot in srečala volka. Vprašal jo je, kam je namenjena, ona pa mu je odgovorila, da gre malo po svetu. Volk jo je opozoril, da je to njeno početje nevarno in ji svetoval, naj gre z njim. Skupaj sta nadaljevala pot. Nenadoma sta srečala medveda. Povedala sta mu, kam sta namenjena, a tudi on jima je svetoval, da naj gresta z njim, da se jima kaj ne pripeti. Vsi skupaj so prišli do bližnje vasi. Bili so utrujeni in lačni. Srečali so psa, ki jih ni niti vprašal, kam gredo, ampak jim je kar rekel, da gre z njimi. Obljubil jim je, da jim bo pomagal, saj ga vsi v vasi poznajo. Ker se je že stemnilo, so se odločili, da bodo prenočili. Vsi so zaradi utrujenosti zaspali, le lisica ni mogla. Bila je preveč radovedna, zato se je odločila, da bo kar sama nadaljevala pot. Kmalu ji je postalo dolgčas in odločila se je, da se vrne k svojim prijateljem. Toda ugotovila je, da se je izgubila.

Klicala je svoje prijatelje, a nihče se ni oglasil. Prestrašena in prezeblja je zaspala. Naslednje jutro so jo medved, pes in volk našli in jo odpeljali domov. Svetovali so ji, naj nikoli več ne gre sama od doma, saj je še premajhna. Lisica je odšla v svoj brlog.

Doma je razmislila, kaj je naredila in si obljubila, da ne bo nikoli več tako radovedna, kakor je bila tistega dne. A vedela je, da ji bo čisto malo radovednosti ostalo, saj se spremeniti čez noč pač ne more.

MANCA ŠINKO, 6. B

MEDVED FRANČEK

Nekoč je v gozdu pri vasi živel medved po imenu Franček. Danes je bil prvi dan jeseni in Franček se je zelo veselil, saj se je pripravljaj na dolg, dolg zimski počitek.

Franček se je odločil, da bo šel po gozdu iskat hrano. Hodil je že skoraj tri ure, ko je srečal najboljša prijatelja, volka in lisico, in ju pozdravil. Povabil ju je s seboj. Volk in lisica sta povabilo sprejela in vsi skupaj so nadaljevali pot po gozdu. Po gozdu so hodili cel dan in noč, a hrane niso našli. Zjutraj so bili že pošteno lačni. Ker so bili vsi veliki ljubitelji medu, je medved sklenil, da ga bo poiskal, volk in lisica pa naj se medtem odpočijeta. Kmalu je zagledal panj in pohitel k njemu. Na tleh je zagledal gobo in jo odtrgal. Zaželel si je, da bi bilo pred njim polno hrane in da bi jo lahko odnesel tudi svojim prijateljema. In njegova želja se je izpolnila. Pred njim se je pojavilo veliko hrane. Medved je bil presenečen in hkrati presrečen.

Na poti je zagledal še eno gobo in jo prav tako pobral. Ko je prišel do prijateljev, jima je povedal za gobo. Toda lisica in volk se nista obnašala kot prijatelja, saj sta jo vzela in pobegnili. Medved se ni prav nič razburjal, saj je vedel, da se z eno gobo ne bosta najedla. Na ves glas se je začel smejati. Toda Frančku je kmalu postalo dolgčas in počutil se je osamljenega.

Zaželel si je, da bi se goba, ki jo je imel pri sebi, spremenila v psa. Želja se mu je izpolnila. Zopet je imel prijatelja in bil je srečen, čeprav se mu želje niso več izpolnjevale. Toda spoznal je, da so v življenju pomembnejši prijatelji.

ELEONORA SPASOVSKA, 6. B

ROŽICA IN VILA SRČEK

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živela deklica po imenu Rožica. Starši so ji dali tako ime, ker je imela zelo rada rožice. Rožica je imela papagaja Wilyja. Znal je govoriti, leteti in skakati. Ker Rožica ni imela ne brata ne sestre, je bil Wily seveda del družine.

Pred nekaj leti ji je umrla mamica, tako da je imela samo še očeta. Nekega dne je tudi oče zbolel za hudo boleznijo. Rožica se je bala, da bo izgubila še njega. Zato se je odločila z Wilyjem iti po svetu, da bi našla zdravilo, ki bi pomagalo njenemu očku.

Deklica je hodila tri dni in tri noči. Bila je že utrujena. Vendar ni obupala, čeprav so jo noge hudo bolele. Tako je zašla v neznani gozd, kjer ni bilo nobenega človeka. Gozd je bil temen in deklica je bila prestrašena, saj ni mogla najti njegovega konca, zato se je ustavila in zaklicala: »Ali je kdo tu?« Iz grmovja je pritekla vila s pisanimi srčki na svojih oblačilih. Deklica je bila začudena, saj še ni videla vile, kaj šele, da bi vanjo verjela. Vila je povedala: »Jaz sem Srček in iščem pomoč. Kako je pa tebi ime in kaj iščeš tukaj?« »Ime mi je Rožica in malo sem pretresena, saj še nikoli nisem videla vile. Ja, iščem pomoč, da najdem pot iz tega gozda,« je rekla Rožica. »Me veseli. Jaz sem čudežna vilain ljudem uresničim vsako željo,« je odgovorila vila. »Moj hudobni gospodar ti bo zagotovo nagajal, če te vidi z mano,« je še dodala. »Si potem lahko tudi jaz kaj zaželim?« je vprašala Rožica. V tem trenutku je prišel gospodar in rekel: »Zakaj se pogovarjaš z mojo služkinjo?« Vila je zakričala: »Hitro, zaželi si kaj.« In deklica je rekla: »Želim, da gospod izgine nekam, kjer ga ne bo nihče našel.« In hudobni gospod je res izginil. Deklici se je kamen odvalil s srca. Tako sta se rešili hudobnega gospodarja. Rožica si je še zaželela, da bi našla pot iz temnega gozda. Vila je rekla: »Jaz lahko skrbim zate, ti pa zame.« Vila se je s predlogom strinjala. Čez nekaj časa sta prispeli do dekličinega bolnega očeta. Rožica je zatisnila oči in žalostno rekla: »Zdaj pa moja naslednja želja. Želim si zdravilo za mojega očija.« In tako je še tretjič vila zamahnila s palico in oči je ozdravel.

Tako so vsi štirje, oči, Rožica, vila Srček in seveda papagaj Wily živeli srečno do konca svojih dni.

ELEONORA SPASOVSKA, 6. B

NISEM NE FANTEK NE DEKLICA, AMPAK SEM ...

ŠKRAT V ROKAVIČKI

V Škratjem dolu živijo škratje. Sem škrat Erazem. Tukaj sem, da vam predstavim svoj dom – rokavičko. V njej je toplo. S prijatelji se velikokrat skregamo, a s čarovnijo vse rešimo.

ERAZEM KLOJČNIK ZAPLOTNIK, 2. B

V rokavički je zelo toplo. Sem škrat Nejc. Igram se spomin in zelo sem vesel. Zelo je lepo.

NEJC MEGLOBA, 2. B

Jaz sem škratica Ana. Živim v rokavički. Imam prijatelje. Moji prijatelji se imenujejo Palec, Kazalec, Sredinec, Prstanec, Mezinec. Imam jih rada.

ANA VOLK, 2.B

Sem škratovka. Ime mi je Sneža. S prsti se igram namizne igre, kot so: šah, človek ne jezi se in spomin. Čisto vedno jih premagam. Prsti se jezijo. Jaz jih pa pomirim, saj je samo igra.

ANUŠA KRISTAN, 2. B

Sem škrat v rokavički. Igram se z mojimi prijatelji škrtati. Rokavička je zelo topla. Pri nas je zelo zabavno. Najraje se uležem na tople prstke. Z rokavičko potujem po svetu.

LARISA GRBIĆ, 2.B

Sem škratek Luka. Stanujem v rokavički. Zelo je toplo. Pri meni stanuje škratka Larisa.

LUKA KOMAR, 2. B

Jaz sem škrat, ki živi v rokavički. Notri mi je zelo toplo. Igram se različne igre, najraje karte. Ko zapade sneg, grem ven in se igram z drugimi prijatelji, ki stanujejo v rokavičkih.

MAJ KUNSTELJ, 2. B

Sem škratica Anja, živim v rokavički. Z drugimi škrtati se igram različne igre. Pri igri se prijetno počutim.

ANJA MANOJLOVIĆ, 2. B

Sem škratovkaDalila. Živim v rokavički. Imam veliko prijateljev. To so: Tina, Cvetka, Pija in Tine. Najraje se igramo skrivalnice. Radi pijemo čaj in se pogovarjamo. V moji rokavički je veliko prostora. Prijatelji me vedno prosijo, če lahko prespijo pri meni in jaz jim dovolim.

DALILA KRUPIĆ, 2. B

ŠKRAT V KAPI

Sem škrat Viktor. Živim v kapi. Rad se igram. V kapi je toplo. V kapi spim in jem.

VIKTOR ČEKREDŽI, 2. B

ŠKRAT V NOGAVIČKI

Sem škrtica Neja. Stanujem v nogavički. Tu je zelo lepo. Moja nogavička je mehka. Živim s škrti, s katerimi se igram skrivalnice.

NEJA PERKO, 2. B

Sem nogavička. V meni je zelo toplo. Škrati me imajo radi. Pri meni se velikokrat grejejo in igrajo družabne igre. Vedno jih premagam.

SAŠO JEREB, 2. B

SNEŽINKA

Jaz sem snežinka. Ko padam na tla, je veliko snežink okoli mene. Sem najlepša snežinka.

ANEJ KONDIČ, 2. B

Sem snežinka Naja. Veselo padam.

NAJA MILAŠINOVIĆ, 2. B

Sem snežinka Anastasia. Sem mrzla in padam počasi na tla. Igram se z drugimi snežinkami. Najraje se igramo skrivalnice.

ANASTASIA VUČENOVIĆ. 2. B

Sem snežinka Alen. Tekmujem s snežinkami, kdo bo prvi na tleh. Tekme je kmalu konec. Dobil sem srebrni pokal in sem zelo zadovoljen. Ko sem pristal na snegu, so mi bratje čestitali.

ALEN HUSKIĆ, 2. B

Jaz sem snežinka Svit. Ko padem na tla, se spremenim v sneg. To sem veliko časa. Potem pa pride spet pomlad in se spremenim v lužico.

SVIT KECELJ, 2. B

Jaz sem najlepša snežinka. Okoli mene je veliko drugih snežink. Z njimi se igram snežinkaste igre.

DENIS ČAUŠ, 2. B

Sem snežinka Patricia. Rada imam sneg.

PATRICIA ŠTEMPIHAR, 2. B

O MENI

Pia Usenk
 rojena: 28. 2004
 šola: OŠ Matije Čopa Kranj - 3B
 stanujem: v Kranju

MOJ IZGLED

- dolgi rjavi lasje
- modre oči
- nosim očala
- relika in saha postava

MOJ ZNAČAJ

- ZGOVORNA
- PRIJAZNA
- RADA SE SMEJEM
- DOROSRČNA
- RADovedNA
- ŽIVAHNA

TO SEM JAZ

RADA IMAM:

- živali
- morje
- sprehode
- izlete

KAJ RADA JEM?

- salate in zelenjavo
- testenine
- palacinke z nutelo in smetano
- sladced

MOJ PROSTI ČAS

- druženje s prijatelji
- berem knjige
- poslušam glasbo, pojem
- rišem in ustvarjam z različnimi materiali
- gleдам risanke in filme
- igram računalniške igrice

ŠPORT IN AKTIVNOSTI

- smučam, drsam, rodam, plavam, kolesarim,
- plešem, igram namizni tenis, jaham

NAJLJUBŠI PREDMET
 MATEMATIKA
 ŠPORTNA
 VZGOJA

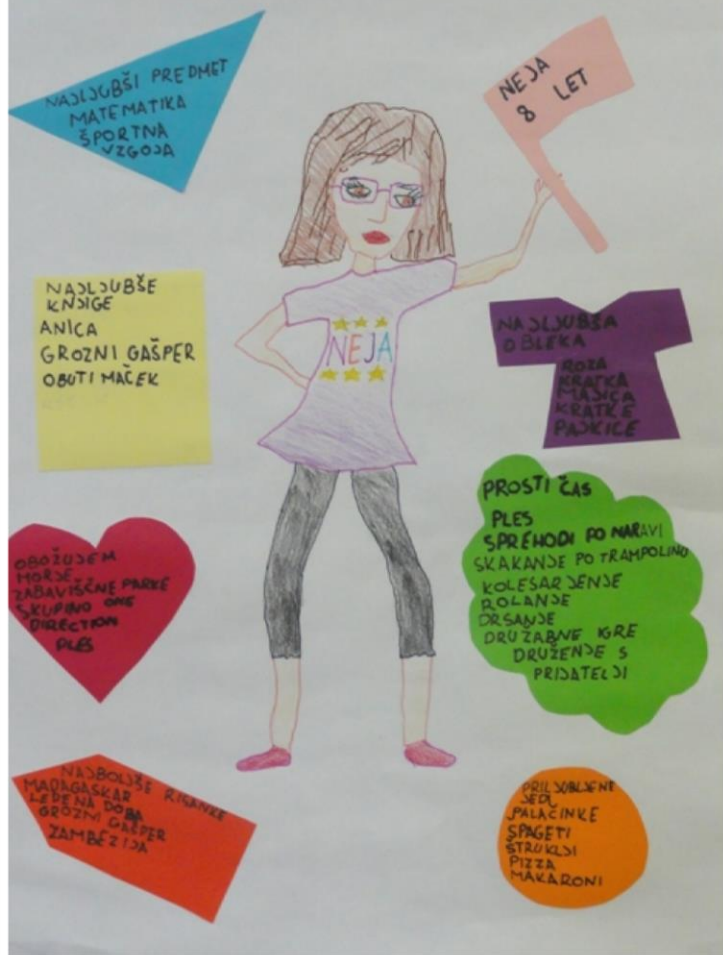
NAJLJUBŠE KNJIGE
 ANICA
 GROZNI GAŠPER
 OBUTI MAČEK

NAJLJUBŠA DELEKA
 ROZA
 KRATKA
 PIANICA
 KRATKE
 PAKICE

PROSTI ČAS
 PLES
 SPREHODI PO NARAVI
 SKAKANJE PO TRAMPOLINO
 KOLESARJENJE
 ROLANJE
 DRSANJE
 DRUŽABNE IGRE
 DRUŽENJE S
 PRIDATELCI

NAJLJUBŠE RIGANKE
 MADAGASKAR
 LEPE NA DOBA
 GROZNI GAŠPER
 ZAMBÉZIJA

**PRILJUBLJENI
 JEDILNICE**
 PALACINKE
 SPAGETI
 STRUKLI
 PIZZA
 MAKARONI

ROKE, NOGE, KNJIGE, OBLAK SO ...

Roke so zajemalke različnih stvari.

Noge so naš najhitrejši avto.

Knjiga je mati domišljije.

Knjiga je zakladnica misli in slik.

Oblak je skleda vode na nebu.

Oblaki so prijazni ali nesramni.

Reka je tekoča, modra, dolga nit.

Reka hrepeni ali šumi in to je dokaz, da nikoli ne spi.

Zvezek je shramba pisanih besed.

Srce razbija in razgraja, ko vidi, kar si želi.

Srce je prostor za ljubezen, prostor za zaklad in zato ga imam rad.

Televizija je naprava, ki te zasvoji ali prilepi nase in te nikoli ne odlepi.

Šola je otroška služba.

Misli zapisali učenci 6. B.

NOS

*Nos je lahko nadležen
ali pa ne voha,
lahko pa je tudi raznežen.*

*Če nos ne voha,
hitro kaj zapoha.*

*Včasih pa gre nosu
kaj v nos.*

*Če je jezen, vse ga srbi,
zato pazimo, da ne ponori.*

*Nos pa je glavni organ za vonj,
lahko je pokvarjen,
ali pa rahlo zanemarjen.*

ANA PAREŽANIN, 6. B

USTA

*Z usti lahko nastane mir
ali pa prepir.*

*Lahko so majhna
ali pa velika.*

*Lahko naredijo žur
do jutranjih ur.*

*Pri pogovoru s sošolci
v učilnici nastane gneča,
usta pa postanejo rdeča.*

ELEONORA SPASOVSKA, 6. B

Česar se spominjamo sami, je vedno različno od spominov drugih ljudi, tudi če smo isti dogodek doživeli skupaj. Vsi pa se, na svoj lasten način, spominjamo dogodkov – nekaterih za krajši čas, drugih celo življenje.

POBEGNIL SEM OD DOMA

Ljudje smo si različni. Nekateri želimo eno stvar, drugi spet drugo. Zato velikokrat pride do nesoglasij, ki za nikogar niso prijetna. Zgodí se, da prepír vzamemo preveč resno in takrat se zalomi.

Bilo mi je deset let, ko sem za kratek čas zbežal od doma. Zgodilo pa se je takole: Večina mojih sošolcev je že imelo igračo 'GameBoy'. Tudi jaz sem sem si jo zaželel in starše prosil, naj mi jo kupijo. Pa nista hotela. Odločil sem se, da jo bom kupil s prihranki, pa sta mi oči in mami to preprečila.

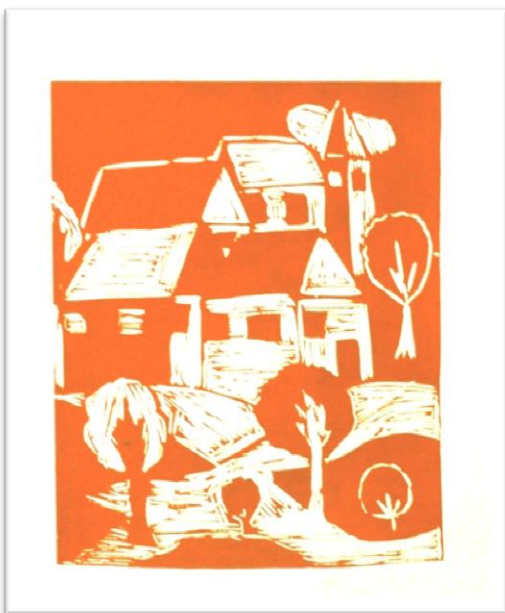
Čeprav smo se o nakupu igrače ves čas prepírali, je moje zanimanje zanjo vse bolj raslo. A to še ni bilo vse, zaradi česar

smo se prerekali. Oče mi je očital nedokončano delo na vrtu, mama pa slabe ocene. Takrat nisem mogel več zdržati in zaklenil sem se v svojo sobo. Imel sem občutek, da se je ves svet zarotil proti meni, da mi vsi okoli mene hočejo le slabo in da imam jaz zagotovo prav. Ležal sem na mehki postelji, ki mi je še edina dajala upanje in toplino, in razmišljal, kako bi končal te zarote proti meni.

Odločil sem se. Svoje nahrbtnik za pohode sem natrpal s sladkimi bomboni, platenko pomarančnega soka, svetilko in svojo najljubšo plišasto igračo, ki sem ji zaupal kadarkoli, kjerkoli in v katerikoli situaciji. In odločil sem se za pobeg. Za uresničitev svojega načrta sem moral počakati, da zaspí prav vsa hiša in čudežno se je to zgodilo že ob desetih. Hitro in tiho sem po stopnicah stekel v prvo nadstropje, nato pa se splazil v garderobo. Obul sem si svoje najljubše športne copate in oblekel svojo najtoplejšo bundo. Odpravil sem se ven.

Znašel sem se na cesti, kjer mi je leden novembrski veter zapihal v obraz, da me je zmrazilo. Pogledal sem levo, nato še desno. Vse, kar sem videl, je bila le grozeča tema, ki so jo prekinjale brneče svetilke. Od strahu že skoraj podelan v hlače, sem le nekako zbral svoj pogum ter se odpravil v mrzlo noč, neznan kam. To tiho noč je zdaj prekinila sova, zdaj maček in vedno bolj se mi je zdelo, da se sence za mano premikajo in me bodo zdaj, zdaj napadle. Čudno, da tisti trenutek nisem niti malo pomislil na svoje najbližje, ker mi je v glavi razbijalo preveč drugih stvari.

Ker so bile vse restavracije, gostilne, bari zaprti in vsi vhodi v bloke zaklenjeni, mi je upanje, da se malo pogrejem, dajala le svetloba iz bližnje stavbe, ki je bila na moje presenečenje še odprta. Bila je banka. Za mizo je sedela gospa v modri obleki in zlagala papirje v torbo ter si pri tem žvižgala. Pristopil sem k steklenim vratom in potrkal. Gospa se je ustrašila. Ko pa me je zagledala, mi je namenila čuden nasmešek in mi odprla vrata. Še vstopil nisem dobro, že je vame puhnil topel zrak z vonjem po osvežilcu zraka. Gospa mi je rekla, naj se usedem in me začela zasliševati, kaj delam zunaj čisto sam. Začel sem ji na dolgo in široko razlagati, kaj se zgodilo, nato pa me je prestrašeno pogledala in z roko potipala desno stran hlač v prepričanju, da bo

našla svoj telefon. A ga ni. Zato mi je zabičala in s kretnjo nakazala naj se ne premaknem, nato pa odšla skozi vrata.

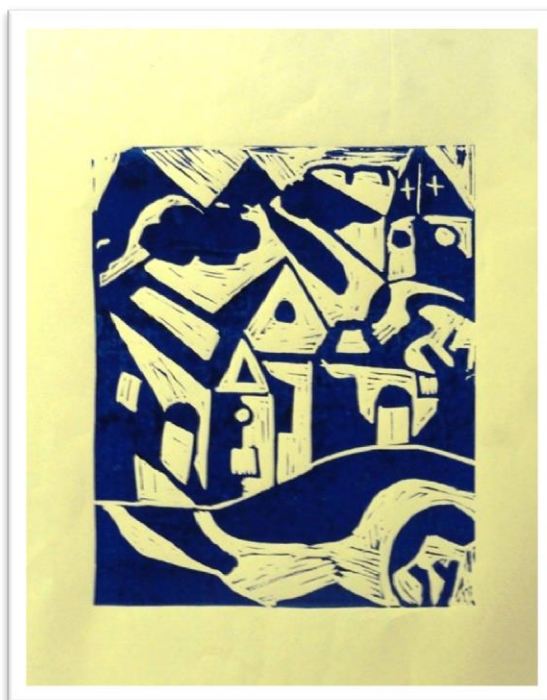
Steklena vrata so mi omogočala pogled na brnečo ulično svetilko. Pod njo sem čez nekaj časa opazil nekaj znanega. To je bil moj medvedek 'Rjavko' in če se tudi vi sprašujete, kako se je znašel tam, vam ne morem odgovoriti. Pozabil sem na besede bančne uslužbenke ter se zapodil proti svetilki.

A takoj ko sem odprl vrata in naredil korak, me je zgrabila ledena roka ter me povlekla v mraz in temo.

Sicer tudi tega ne vem, zakaj je to naredil, vem le to, da sem ga z močno brco v nogo prepričal, da me je izpustil. Bil sem prestrašen in adrenalin me je nesel direktno domov. Spomnim se le še to, da sem spotoma pograbil 'Rjavka' in se še dvakrat ozrl za moškimi, ki me je zgrabili.

Videl sem ga še, kako je sopihal za mano, a nato je že izginil. A ne iz mojega spomina. Vsega sem se zavedal šele, ko sem bil v svoji mehki postelji, pokrit s toplo odejo. Razmišljal sem, kakšno srečo sem imel. Zaspal sem. Zjutraj so mi starši le dovolili, da si kupim igračo 'Gameboy', jaz pa sem jim rekel, da je to popolna neumnost. Oba sta se presenečeno spogledala in mi namenila nasmešek, ki ga nikoli ne bom pozabil.

Od takrat nisem več pomislil na prepir, kaj šele na beg. Bereš knjige, gledaš televizijo, poslušаш učiteljico. Seveda se lahko

ob vsem tem veliko naučiš, a ne toliko, kot če nekaj tudi sam doživiš.

MIHA LOTRIČ, 8. B

S PRIJATELJI SEM PREŽIVEL RAZBURLJIV DAN

Bil je vroč poletni dan. Počitnice sem s svojo družino preživel na morju. K meni je prišel moj prijatelj Peter in me vprašal: »Ali greva danes na vožnjo s čolnom?« Bil sem negotov, saj vreme ni bilo prav lepo, bilo je malo vetrovno. A vseeno sem privolil in s prijateljem sva se odpravila do obale.

Ko sva prišla do najinega cilja, sva bila presenečena, saj so bili valovi veliko večji, kot sva pričakovala. Mami nama je rekla, da ni pametno, da greva s čolnom kamor koli. A nisva je poslušala. V valovih sva celo zelo uživala. Vrnila sva se k obali, da bi poiskala Petrovo sestro Pavlino. Ker so bili valovi visoki, čolna nisva mogla zasidrati. Zato sem ostal kar na njem. Valovi so bili vedno večji, burja je začela pihati vse močneje, zato sem Petru in Pavlini dal znak, naj se vrneta na čoln. Peter je hitro priplaval do čolna. Ko se je tudi Pavlina vkrcala vanj, je prestrašeno vprašala: »Ali ni čoln malo spustil?« Začeli smo na vso moč veslati proti obali, a smo bili že prepozni. Čolna nismo mogli več obvladati. Vsi trije smo skočili v vodo, bili smo prestrašeni, saj so nas valovi začeli nositi proti skalam na obali. Z obale so nas opazovali naši starše. Oba očeta sta skočila v vodo in priplavala do nas. Skupaj smo se srečno vrnili na obalo. Bili smo prestrašeni in s praznim čolnom, ki smo ga komaj privlekli iz vode. Ko sva s Petrom iz čolna zlagala maske in plavutke, sva ugotovila, da nama manjka maska in par plavutk. Vedela sva, da jih ne bova našla, saj so jih valovi odnesli daleč stran od

obale. Čoln pa smo potem lahko vrgli le še v smeti.

S prijateljem je bila to za naju velika izkušnja. Veva, da se ne bova več odpravila s čolnom v valove. A kljub temu mi bo ta dan ostal še dolgo v spominu.

MARK SLAK, 6. B

JOJ, TA KRVAV'C

S KK Sava smo se nekega dne odpravili na Krvavec. Zbrali smo se ob 8. uri in se s kombijem odpeljali. Že po pol ure vožnje smo prišli do vznožja Krvavca. Vzeli smo nahrbtnike in pohodne palice ter se začeli vzpenjati.

Na začetku sem brez težav dohajal svoje prijatelje. Nekaj sem jih celo prehitel, saj so hodili zelo počasi. A nekateri so bili zelo hitri, tako da jih čez nekaj časa sploh nisem več videl pred seboj. Takrat me je postalo malo strah, a tolažil sem se z mislijo, da je vendarle nekaj prijateljev še za menoj. Opogumil sem se in pospešil korak. Hodil sem po blatu in si pri tem mislil: »Tako ko bom prišel domov, bom vzal krtačo in si očistil čevlje.«

Čez nekaj časa me je ponovno postalo strah. Moja domišljija je začela močneje delovati, saj sem pred dnevi gledal serijo Gospodar prstanov. Domišljija je začela delovati še močneje. »Kaj še se izgubim in me nikoli več ne najdejo?« A malo sem se pomiril, ko sem že zagledal prostor, kjer se po navadi, ko grem na smučanje, ustavi gondola. Še bolj pa sem bil vesel, ko sem zagledal prijatelja Urbana in trenerja. Pospešil sem korak in ko sem prišel na vrh, sem zakričal: »Tooo, uspelo mi je!«

S prijatelji in trenerjem smo odšli v gostilno, se preoblekli, pojedli in nato po kratkem počitku odšli nazaj v dolino. Imel sem se lepo, a nihče nikoli ni zvedel, kako strah me je bilo v resnici in kako moja domišljija ni imela meja.

JAKOB DOLHAR, 6. A

MOJA PRVA MEDALJA

Prva tekma in prva medalja sta za vsakega športnika zelo pomembni. Oba dogodka sta prav magična, a še lepše je, če se to zgodi prav tebi. In do prve medalje sem prišel tudi jaz.

Leta 2004 smo z družino potovali po Jugoslaviji. Bil sem še majhen, star komaj štiri leta. Ogledovali smo si mesto Opatija. Po pravici povedano, ne vem čisto, kakšno mesto je bilo, a vem, da sem takrat kar skakal od veselja, kljub temu da še nisem vedel, kaj se mi bo zgodilo.

Nenadoma smo se ustavili. Zagledal sem veličastno plažo na bregu biserno modre reke Donave, ki se je sončila v prijetnem vremenu. No, malo sem pri opisovanju pretiraval, saj reka sploh ni bila tako lepa in tudi njen breg tako veličasten. Tam je bila samo peščena obala in veliko plavalcev, ki so se na njej ogrevali. Niti malo se mi ni svitalo, kaj se dogaja, a že čez nekaj časa mi je oče povedal, da bom plaval na svoji prvi tekmi. Pozitivna energija je kar vrela iz mene. Komaj sem čakal, da se bo tekma začela.

Pred začetkom tekme sem se z bratoma Jušem in Vidom ogreval. Počutil sem se kot velik fant. Preden se je tekma začela, sta mi svetovala, kako in kam naj plavam. Vse sem si zapomnil, saj mislil sem tako. Ko sem stopil v vodo, sem se prepričal, da sploh ni tako hladna. Premagovala so me številna čustva. Bil sem vesel, imel sem tremo, občutil sem strah in bal sem se, da ne bom plaval v pravo smer. A za razmišljanje o tem je bilo že prepozno, saj smo že bili v vodi in čakali na start. Človek na startu je v roki držal pištolo in jo dvignil visoko v zrak.

Potem pa se je kar naenkrat slišal bum in vsi so začeli plavati. Skočil sem za njimi in kar se da hitro začel mahati z rokami in brcati z nogami. Začela se je borba med menoj, vodo in časom. Kmalu sem prišel do drugega brega, a vedel sem, da se bo tekma tam šele zares začela.

Plaval sem nazaj, a kar naenkrat se je pred menoj ustavil čoln in v njej je bil moški, ki me je hotel potegniti iz vode. A nisem se mu dal. Nisem se bil pripravljen predati, ko pa sem že prišel tako daleč. Vedel sem, da sem že blizu cilja in na vso moč plaval proti njemu. Ko sem prišel iz vode, so mi vsi gledalci ploskali. Ostalih plavalcev še ni bilo, saj so plavali po drugi poti, a to mi je bilo popolnoma vseeno. Počutil sem se kot bog.

Čakali smo še na zadnje dejanje tekme – na podelitev. Slišal sem veliko imen plavalcev, med njimi tudi imeni obeh bratov. Nenadoma sem zaslišal tudi svoje ime. Dobil sem veliko medaljo. Bil sem jo zelo vesel in kazal sem jo vsem, ki so bili tam.

Usedel sem se na plažo in kopal luknjo v pesek. Kar naenkrat se je prikazala neka črna tekočina in takoj sem poklical mami. Povedal sem, da sem našel nafto in da bom zdaj bogat. Le nasmejala se mi je in rekla, da je to le blato in če bi bila to res nafta, bi tukaj kar mrgolelo ljudi.

Bil sem malo razočaran, a vseeno tega dneva ne bom nikoli pozabil. Prvo medaljo sem doma shranil na vidno mesto in še danes, ko jo pogledam, se spomnim svojega plavanja po Donavi.

JERNEJ VELIČKOVIČ, 8. B

MOJA PRVA ZMAGA

Bila je zima in hud mraz je pritiskal po hribih in dolinah. To je moj najljubši čas, saj se začnejo tekmovanja v alpskem smučanju. Komaj sem čakal, da se udeležim prve tekme državnega prvenstva v Cerknem.

Ko sem se zjutraj prebudil, sem bil poln adrenalina. Hitro sem si oblekel smučarska oblačila in stekel v kuhinjo. Pojedel sem zajtrk, oči pa me je odpeljal v Kranj. Med vožnjo mi je svetoval, na kaj naj bom pozoren med smučanjem. Poslušal sem njegove besede in si v glavi že pripravil posnetek svoje vožnje. Prispela sva do zbornega mesta. Smučarsko opremo sem dal v kombi. Oči mi je rekel: »Dobro odpelji in upoštevaj moje nasvete.« Nasmehnil se mi je in poslovila sva se.

V kombiju je bilo že nekaj mojih prijateljev. Prišel je čas odhoda. Med vožnjo smo se pogovarjali in se zabavali z igranjem igrice. Ko smo prispeli na smučišče Cerkno, nam je trener dovolil da se peljemo s sedežnico. Med vožnjo sem opazoval smučarje, ki so že drveli po belih strminah in sonce, ki je prihajalo izza gore in osvetlilo smučišče. Drobní kristalčki snega so se zableščali v žarkih sonca.

Sledil je ogled proge. Glavni sodnik nam je dovolil, da si jo ogledamo. Plužili smo po strmini in si ogledovali teren in progo. Na pogled se mi je zdela enostavna. Ko sem prišel do cilja, sem jo v mislih še enkrat prevozil.

Tekma se je začela. Slekem sem bundo in si nadel številko. Vedel sem, da bo pomemben začetek, sedma in deveta vratca ter zadnja strmina. Poklicali so me na start. Spomnil sem se očijevih nasvetov. Starter je dal znak. Pognal sem se, kot da bi mi gorelo za petami. Zgornji del proge sem odpeljal brez težav, težave sem imel le pred ciljno strmino. Uspešno sem se rešil in nadaljeval vožnjo. Ko sem prišel v cilj, sem zaslišal napovedovalca, ki je povedal, da sem prevzel vodstvo. Nisem mogel verjeti njegovim besedam. Toda treba je bilo počakati, da progo prevozijo še ostali tekmovalci. Ves nestrpen sem čakal pred uro in opazoval čase tekmovalcev, ki so pripeljali v cilj. Ko je v ciljno strmino prismočal še zadnji tekmovalec, sem vedel, da sem zmagal. Veselja ni in ni bilo konec. Bilo je čudovito in vseh občutkov se kar ne da opisati.

Sledila je podelitev . Najprej so bila na vrsti dekleta, nato pa še fantje. Napovedovalec je rekel: »Zmagovalec današnje tekme je Matija Peneš!« Stopil sem na najvišjo stopničko zmagovalnega odra. Vsi so mi zaploskali, sotekmovalci in trener pa čestitali. Pogledal sem zlato medaljo, ki mi je visela okoli vratu in se bleščala v zimskem soncu. Bila je moja prva zlata medalja. Bil sem ponosen nase in na svojo vožnjo, ki me je pripeljala do zmage.

Te prve zmage ne bom nikoli pozabil. Medalja visi v sobi in vedno, ko jo pogledam, se spomnim tiste vožnje. Upam, da bo takih tekem in tudi medalj še veliko.

MATIJA PENEŠ, 6. A

DOBIL SEM MUCO

Bil je mesec februar in zimske počitnice. Ne boste verjeli, ampak mi je bilo res dolgčas po šoli. Mami je že cel mesec gledala po spletnih straneh in iskala muce samičke, ki so dovolj mlade, samčkov namreč ni marala. Nekega dne nam je soseda Sara ponudila hrčka, mladička. Moj bratec Jakob je mamico prosil, če ga vzamemo, a mami je rekla: »Hrčki živijo le dve leti,« in Jakobu s tem odgovorila. Jakob je bil ves žalosten, zato sem predlagal mami, da kupimo mucko. Mami se je s tem strinjala in začela brskati po internetnih straneh.

Naslednji večer sva z Jakobom želela prespati pri babici, ki je od nas oddaljena en kilometer in zato sva hotela oditi do nje kar peš. Vzela sva že pripravljen nahrbtnik in odšla. Mami naju je ves čas klicala in spraševala, če se nama zdijomuce v redu. Ko sva pogledala na omenjeno spletno stran, sva zagledala tri sive muce. Bile so nama všeč in odločila sva se, da bi eno od teh vendarle rada imela. Ponjo smo šli na Kokrico.

Lastniki muc so nas lepo sprejeli. Okoli hiš je skakalo polno mladih muck. Mami se jih je ogledovala in želela imeti tako, ki ne bi imela veliko dlake. Nato smo jo vsi skupaj izbrali in ji dali ime Limba. Ko smo prišli domov, smo zaradi Limbe šepetali, kar mi je bilo zelo neumno. Naslednji dan smo ji šli kupit stranišče in sedaj je bila res naša.

Ko sem prišel naslednjič k babici, sem ji povedal, kakšno muco imamo pri hiši. Mislim, da je najlepša muca, kar sem jih kadar koli videl.

FILIP PERKO, 6. B

OBISK LIPICE

Nekega dne mi je mami povedala, da gremo na izlet v Lipico. Razveselila sem se, saj imam zelo rada konje in lipicance bom videla prav od blizu.

Med vožnjo sem občudovala pokrajino. Kmalu so nas table začele usmerjati proti Lipici. Zagledala sem belo ograjo, na travniku pa so se pasli lepi beli konji – lipicanci. Prispeli smo na parkirišče, ki je bilo že polno avtomobilov in avtobusov. Izstopili smo iz avta in se napotili proti ogradi. Povedali so nam, da moramo za ogled kupiti vstopnice in da se ogled začne ob 16. uri. Ker smo imeli še nekaj časa, smo si šli ogledat okolico. Narava je bila povsod okoli nas. Bilo je čudovito.

Malo pred 16. uro smo se razvrstili v skupine, in sicer glede na jezik, ki ga razumemo. Šli smo pod steber, kjer je pisalo slovensko. Vodička nas je pozdravila, nas popeljala po poti in nam razlagala o konjih. Pot je bila sicer blatna, a to nas ni motilo. Nenadoma smo prišli do velikanske luže in edino po drugi strani bi lahko šli naprej. Ni se nam ljubilo iti nazaj, zato smo se odločili, da bomo šli čisto ob ograji, da se ne bi zmočili. Nenadoma mi je spodrsnilo in začofotala sem po vodi. Toda vse se je dobro končalo in nadaljevali smo pot. Prišli smo do ograje s konji. Zelo sem se razveselila, ko mi je vodička rekla, da lahko pobožam konja. Nekateri konji so nas hoteli kar gristi. Naš konj pa je bil zelo miren in je celo užival v našem božanju. Res je, da je bilo večino konj belih, a videla sem tudi nekaj rjavih.

Nato smo pot nadaljevali do prostorov, kjer so bile kočije. Od presenečenja sem vzkliknila: »Kako so kočije lepe!« Vodička nam je povedala, da so nekatere že zelo stare, nekatere pa novejše. V muzeju sem si ogledala najrazličnejše stvari, povezane s konji.

Naš ogled se je zaključil. Še na poti domov sem razmišljala o vsem, kar sem videla in si priznala, da je bil naš družinski izlet zelo zanimiv in tudi poučen.

ANA GABRIELA KOSTANJEVEC, 6. A

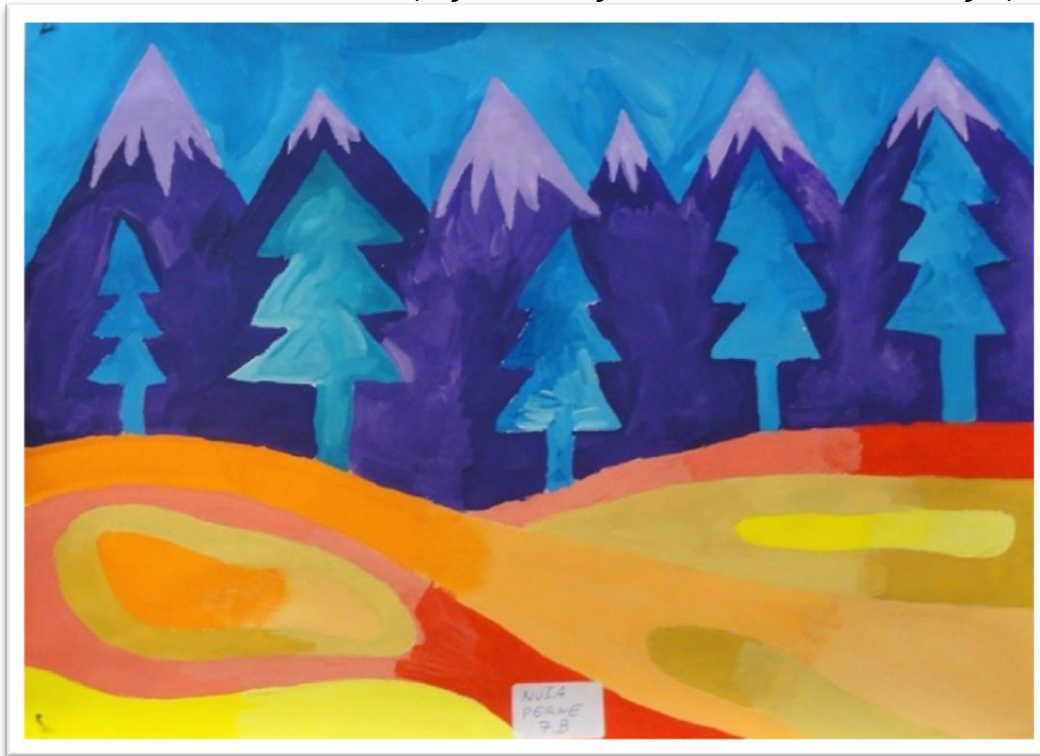
PREPOVEDANA POT

Hodila sem v peti razred in tisti dan je bil čisto navaden šolski dan. Z Manco in Lavro smošli iz šoledomov. Bil sem zelo utrujen.

Prišli smo do Lavrinega doma. Z Manco sta spet izvedli tisti butasti pozdrav, ko sta nekaj naredili, potem pa zavpili: »Čavči!« in se s tem poslovili. Pot sem nadaljeval le z Manco. Prišla sva do bloka, kjer živi moja babica. Ker sem bil utrujen, sem rekel Manci:

»Pozvonil bom svoji babici, da bova šla kar skozi blok na drugo stran.«

Za nama je že dolgo časa hodil gospod, ki je imel na glavi le nekaj sivih las in ga z Manco nisva poznala. On je vse to

slišal. Manca je ostala pri stopnicah. Jaz pa sem šel pozvonit. Nato se je oglasil tisti gospod: »Kam pa gresta?« Začuden sem odgovoril: »Babici sem pozvonil, da bi šla na drugo stran bloka.« Manca je stopila nazaj na cesto, kot bi se ga ustrašila. Gospod mi je odgovoril: »Kar lepo pojdita po poti!« V njegovem glasu sem zaslišal sarkazem. On je hotel še nekaj reči, vendar ga je ustavil zvok vrat, ki so se odprla. Šel sem v blok in nisem čakal, da se mi Manca pridruži. Gospod je prišel po stopnicah in mi zaklical skozi vrata: »Odpri!« Vendar se nisem zmenil zanj. S kazalcem sem šel levo in desno, kar je jasno pomenilo ne. Nato sem z grozo opazil, da je gospod iz žepa potegnil ključ. Spoznal sem, da je prebivalec tega bloka. Od strahu sem za trenutek otrpnil. Nato sem hotel steči, vendar mi je jopica, ki sem jo držal v roki, padla na tla. Zaklel sem in jo pobral ter tekem naprej. Takrat je gospod odklenil vrata in zaklical za mano: »Stop!!!« Vedel je, da se ne bom ustavil. Ko sem planil iz bloka, sem s koticom očesa zagledal babi, ki je stala na balkonu. Nato sem stekel dalje.

Doma so vsi opazili, kako sem poten, zato sem jim povedal celo zgodbo. Naslednji dan sem srečal Manco, ki mi je povedala, da je šla domov po pravi poti.

Naslednje dni sem se bal vseh gospodov, ki so imeli sive lase. Bil sem vesel, da me tisti gospod ni ujel. Še vedno ne vem, zakaj je tisti gospod hotel, da se ustavim. Mislim, da se bom poskušal izogibati takih gospodov.

FILIP PERKO, 6. B

OPERIRALI SO MI MANDELJNE

V soboto sem z mami odšla v zdravstveni dom, kjer naj bi me pregledali, ker sem ponoči spala z odprtimi usti in smrčala.

Bila sem naročena ob deveti uri. Vstala sem zelo zgodaj, saj sem že nestrpno pričakovala pregled. Z mamo sva se oblekli in odšli v zdravstveni dom. Zdravnica me je pregledala in me prosila, naj grem za trenutek ven. Po desetih minutah sem vstopila, ker me je zanimalo, kaj se mami in zdravnica pogovarjata. Mama mi je rekla: »Morala boš na operacijo, odstranili ti bodo mandeljne«. Planila sem v jok. Mislila sem, da po operaciji ne bom več govorila. A kmalu me je mamica pomirila. Rekla mi je: »Ne boj se, to ni nič hudega.« A jaz ji nisem verjela. Poslovili sva se od zdravnice in odšla.

Prišli sva domov. Ker je bil doma samo očka, smo se pogovorili o operaciji. Mama je poklicala v bolnišnico na Jesenice in me naročila. Napočil je dan operacije. Očka naju je z mamico odpeljal v bolnico. Poslovila sem se od očka in vstopila. Medicinska sestra nama je pokazala najino sobo. Čez tri ure sem imela nekaj splošnih pregledov.

Potem pa je prišla medicinska sestra z nekim čudnim vozičkom in rekla: »Ulezi se, zdaj boš odšla na operacijo.« Vsa sem se tresla od strahu.

Pred vhomom v operacijsko sobo sem se poslovila od mamice. Zdravnik mi je dal neko masko in je rekel: »Glej v balon in dihaj.« Tako sem tudi naredila. A preden sem zaspala, sem si snela masko in rekla: »Gospod zdravnik, veste, mene je zelo zelo strah.« Zdravnik se je začel smejati. Rekel mi je, naj me ne bo strah, ker ne bom ničesar čutila. Bila sem v dvomih, čeprav sem vedela da so to zdravniki, ki to zelo dobro opravljajo. Operacija je trajala trideset minut.

Bila sem pod narkozo in ko sem se zbudila, me je mama gledala. Vprašala sem jo, če je vse že mimo. Odgovorila mi je z nasmehom. Bila sem zelo ponosna, ker sem premagala svoj strah. Naslednji dan sem že lahko odšla domov. Ob enajsti uri je po naju z mamico prišel očka.

Bila sem vesela, ker sem spet videla očka, še najbolj pa sem bila ponosna nase, da sem premagala strah.

ADRIJANA ČIGOJA, 6. B

STRAH PRED OPERACIJO JE BIL ODVEČ

Tega dogodka ne bom nikoli pozabila. V spominu mi bo ostal, ker me nanj vedno spomni brazgotina, ki jo imam na trebuhu. To je bil zame eden izmed najstrašnejših dogodkov, ki sem jih doživela.

Te noči iz sobote na nedeljo nisem mogla zaspati, saj sem bila zelo neučakana, ker smo imeli naslednjega jutra tekmo. Ko sem pa le zaspala, sem se kmalu zbudila. Začel me je boleti trebuh in prepotila sem se. Mami mi je rekla: »Poskusi iti na stranišče.« Tudi lulati nisem mogla, saj me je zelo bolelo. Postala sem rdeča v obraz in bilo mi je slabo. Hitro so me odpeljali v dežurno ambulanto, saj je mami mislila, da gre za slepič.

Končno sem prišla na vrsto. Zdravnik mi je močno pritisnil na trebuh in začela sem jokati. Poslali so me v bolnišnico na Jesenice in me dali v sobo. Takoj sem zaspala, naslednje jutro pa mi je prišla medicinska sestra povedat, da bom operirana. Oblil me je pot in bilo me je strah. Z mislimi sem odplavala čisto drugam. Uspela sem slišati le mamo, ki je rekla: »Kdaj pa?« Zdravnica je glasno

rekla: »Takoj zdaj!« Bila sem popolnoma prestrašena in odpeljali so me v operacijsko sobo.

Slekla sem se in tam so nad mano postavili veliko luč. Začelo se mi je vrteti in bila sem mokra. Zdravnica me je vprašala: »Ali se bojiš?« Takoj sem odvrnila: »Da, saj še nikoli nisem bila operirana!« Kmalu je prišel anesteziist in mi položil neko masko čez usta. Pod njo sem zelo težko dihala, potem pa sem zaspala.

Med operacijo sem sanjala, da sem se zbudila in da so mi zdravniki naredili nekaj nepravilno. Začela sem se premetavati in jokati. Hkrati sem govorila tudi: »Neeee!« Ko je bila operacija končana, sem se po treh urah zbudila. Nisem bila sposobna govoriti in zaradi tega sem se ustrašila. Mama mi je rekla: »Nikar se ne boj, to je od anestezije.« Pomirila me je. Na Jesenicah sem ostala še nekaj dni, nato pa sem odšla domov.

Zdaj bi mi bilo lažje, če bi morala še kdaj na operacijo, saj vem, da ni nič hudega. Ugotovila sem tudi, kako zelo zahtevno je delo kirurga. Odločila sem se, da bom razmislila o tem, da bom tudi sama nekoč zdravnica.

ANA PAREŽANIN, 6. B

PRVIČ V BOLNIŠNICI

Nekega dne me je pozno zvečer začel boleti trebuh. Mami in ati sta me odpeljala v dežurno ambulanto, kjer me je zdravnik pregledal in rekel, da moram na Jesenice.

Tam me je zdravnik pregledal in mi odvzel kri. V laboratoriju mi je postalo malo slabo, ker je bil v njem zelo čuden vonj. Odpeljali so me v sobo. Potem sem komaj zaspal, ker me je tako bolel trebuh. Zjutraj, ko sem se zbudil, je prišel zdravnik in rekel, da ne smem nič jesti, ker bom mogoče operiran. Odšel sem na ultrazvok in rekli so, da operacija ni potrebna. Nato so me odpeljali v sobo. Po petih minutah je sestra prinesla kosilo, jaz pa

nisem smel jesti. Na obisk so prišli starši. Odšli smo v igralnico in se igrali družabne igre. Ko je bilo konec obiskov, sta šla ati in mami domov, jaz pa sem komaj čakal na večerjo, ker je prijazna zdravnica rekla, da zvečer lahko malo jem. Ko sem pojedel, sem še malo pogledal televizijo in šel spat. Naslednje jutro je bila vizita in zdravnik mi je rekel, da grem lahko domov. Komaj sem čakal, da ati in mami pridete pome in da grem ven na svež zrak.

Ko sem odhajal domov, sem bil zelo vesel, ker ni bila potrebna operacija. Zdravnik me je pred odhodom opozoril, da pozno zvečer ne smem jesti sadja.

EDVIN SULJANOVIĆ, 5. A

POLOMLJENA IGRAČA

Že od malih nog naprej obožujem plišaste živali. Doma jih imam toliko, da bi lahko odprla prodajalno igrač. Prvo živalco sem dobila že pri treh letih. Bil je plišast maček Muri, ki je bil takrat tako priljubljen med malčki. Zelo sem ga oboževala, a na obisku pri prijatelju se je zgodila nesreča.

Kosem bila še majhna, sem dneve preživljala pri varuški, ki sem jo klicala teta Malia, medtem ko sta bila starša v službi. Imela je vnuka, starega toliko kot sem bila jaz in odlično sva se razumela. Cele dneve sva razgrajala, verjetno tudi kaj polomila, a se tega ne spomnim. Potem pa sem dobila mačka Murija. Bil je čisto črn z zelenimi bleščječimi očmi, oblečen v moder suknjič, na katerem je bilonjegovo ime. Bil je čisto moj in edino jaz sem se igrala z njim. Dokler ga nisem nekega dne odnesla k svoji varuški.

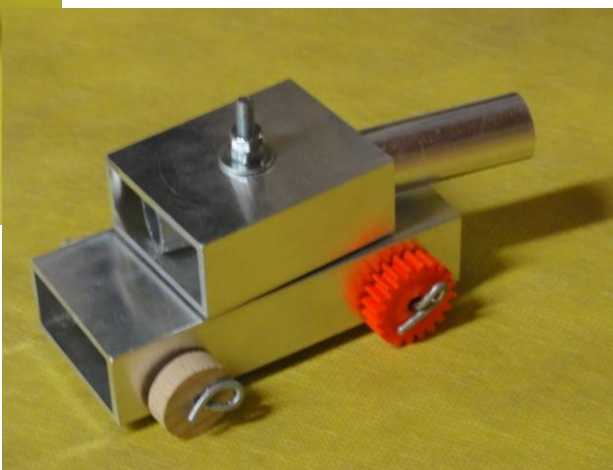
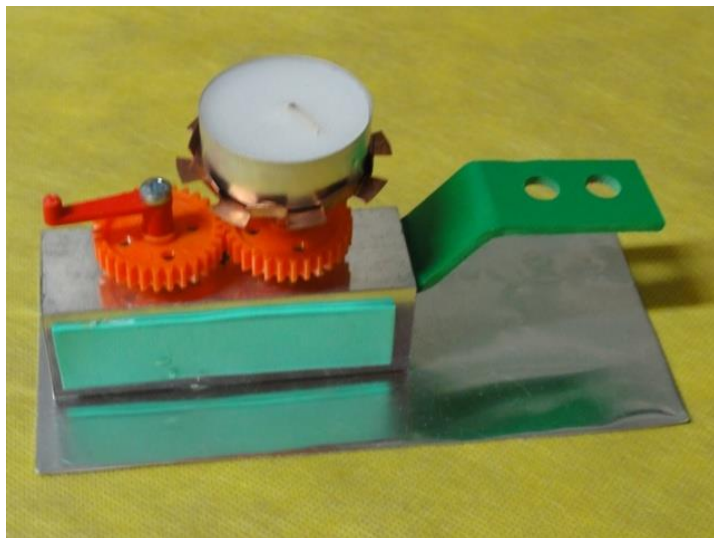
Na lepo sončno jutro sem Murija stlačila v nahrbtnik in sedla v avto, da me je mama odpeljala do tete Malie. Ta me je sprejela pri vratih in mimo nje sem hitro stekla do njenega vnuka, da bi se pohvalila s svojo novo igračo. Zmagoslavno sem Murija potegnila iz torbe in ga dvignila visoko v zrak(kolikor sem ga zaradi svoje višine sploh lahko). Oči mojega vrstnika so bile široko odprte in hitro je segel po Muriju. Dovolila sem mu, da ga prevrača, objema in boža. Sama s sabo sem bila zelo zadovoljna, ker sem videla prijateljevo občudovanje plišaste živalce. Nenadoma pa ga je z vso silo prijel za brke, tiste tanke in svetleče brke, ter močno potegnil. Odtrgal jih je.

Najprej sem se le tiho sesedla na tla. Nato pa sem planila nad prijatelja, ki se je v desetih sekundah spremenil v najhujšega sovražnika in mu izpulila Murija iz rok. Stekla sem do varuške, se pred njo zvrnila po tleh in med glasnim jokom povedala za nezgodo. Očitno me je razumela, saj je odhitela do vnuka, za katerega sem zahtevala pravično kazeno, in mu povedala, kar mu je šlo.

Počutila sem se bolje, a vseeno sem še dolgo žalovala za črnimi, svetlečimi brki. Doma sem zahtevale nove brke, saj Muri ne more biti brez njih, kajne? A zgodilo se ni nič.

Tako je moj maček Muri še danes brez svojih lepih brkov. Vsake toliko časa se spomnim na ta dogodek in na prijatelja, ki ga od takrat nisem nikoli več videla. Muri pa je še vedno na mojem častnem mestu, na polici nad mojo pisalno mizo, in čeprav mu manjka polovica brkov, je še vedno moja najljubša igrača.

KATARINA KUNČIČ, 8. B

ZA PRAZEN NIČ

Velikokrat se razjezimo zaradi različnih stvari. Neke stvari so lahko le malenkosti ali čisto nepomembne, druge so pa lahko kar dosti resne. Ko se nam zgodi kaj slabega ali nepravilnega, so krivi vsi, samo mi sami nismo. Obtožimo vse druge, čeprav niso nič krivi. To se je zgodilo tudi meni, ko sem bil v vrtecu, in zaradi izgubljenega medvedka je nastal čisti kaos.

Bil sem star štiri mogoče pet let in hodil sem še v vrtec. Vsak dan smo se na razne načine zabavali. Lahko smo plezali po drevesih, se igrali v peskovniku ali pa si z domišljijo popestrili dan. Vsak petek smo lahko prinesli svojo najljubšo igračo v vrtec. Prinesel sem svojega plišastega medvedka, ki je bil moj prijatelj že od malih nog. Veselo sem se igral in bil srečen, da ga imam v bližini. Igral sem se s svojim prijateljem Mihom in kmalu so pome prišli starši. Pripovedoval sem jim, kako sem se zabaval z medvedkom. Nenadoma sem opazil, da ga nimam pri sebi.

Postal sem paničen in zaklical: »Nekdo mi je vzel medvedka!« A avto se ni zaustavil, temveč sta mi starša odgovorila, da se bo že nekje prikazal. A postal sem še bolj žalosten in se spraševal, kaj če ga ne bom nikoli več videl, kaj če mi ga bodo vzeli. Vse te misli so mi po glavi letale sem ter tja. Mislil sem samo na najslabše, kar se lahko zgodi, a sem se kmalu nekaj spomnil. Rekel sem: »Miha mi je vzel medvedka, saj sva se z njim igrala, samo on je lahko bil!« Starša sta mi rekla, da naj se umirim in da bomo medvedka v ponedeljek poiskali in ga dobili.

Celo noč nisem mogel spati. Samo na medvedka sem mislil. Nanj sem mislil še cel vikend. V nedeljo zvečer, ko sem zaspal, sem se malo pomiril. Vedel sem, da bom naslednji dan Miha dobil z mojim medvedkom. Naslednje jutro sem bil ves naježen, kako bom Miha nadrl. Takoj ko sem ga videl, sem šel do

njega in mu rekel, da sem skregan z njim, ker mi je vzel medvedka. Ob njem sta bila tudi njegova starša. Moji in njegovi starši so se pogovarjali, jaz pa sem Miha samo grdo gledal.

Mami mi je povedala, da sta ji Mihova starša rekla, da Miha v petek ni prinesel domov nobene igrače. Bil sem prepričan, da je bil on in nisem odstopil od svojega mnenja. Jeza v meni je naraščala in nenadoma sem prebledel. Zagledal sem svojega medvedka pod stolom. Najprej sem bil res vesel in takoj sem ga šel pobrat. Ko sem prišel nazaj, sem bil zelo rdeč v obraz. Mojega prijatelja sem obtožil kraje, a vendar ni bil ničesar kriv. Zelo mi je bilo nerodno, zato sem šel kar na WC. Ko sta to moja starša videla, sta prišla pome in rekla: »Pridi ven, no, saj ni tako hudo. Našel si medvedka, a sedaj se moraš iskreno opravičiti Mihom. Vsi delamo napake in tudi otroci, samo svojo napako moraš sedaj tudi popraviti.« Prepričala sta me in prišel sem ven.

Šel sem do Miha in se mu opravičil tako dobro, da sem bil kar ponosen nase. Miha mi je odpustil in spet sva bila prijatelja. Tudi njegovi starši so mi rekli, da je sedaj vse v redu, samo da naj drugič prej malo premislim, preden koga obtožim. Kamen se mi je odvalil s srca, tako sem se počutil olajšanega. Z Mihom sva se veselo igrala z mojim medvedkom in počutil sem se zelo dobro.

Naučil sem se, da moram dobro premisliti, preden koga obtožim. Če res nisem čisto prepričan, rajši ne bom nikoli več nikogar obsodil, ker se lahko izkaže, da sploh ni kriv, da je bila pomota. Ko sem Miha obtožil, sem se mu moral tudi lepo opravičiti. Za svoja dejanja mora vsak človek tudi odgovarjati.

JURE POVŠIN, 8. B

OH, TA PRESNETA BUDILKA!

-1-

Bilo je med poletnimi počitnicami in bil je dan pred izletom na morje. Vsak je spakiral svoje stvari. Pripravila sem toliko stvari, da se kovček ni dal zapreti, zato mi je mami rekla, da naj vzamem samo tisto, kar res potrebujem in da ne gremo za celo leto. Zvečer sem šla pozno spat, saj sem si ogledala film in brala knjigo. Bila je zelo zanimiva, zato kar nisem mogla nehati brati. Nekajkrat je prišla mami v sobo in rekla, naj neham z branjem, saj bomo morali zjutraj zgodaj na pot. Vseeno je nisem poslušala in sem na skrivaj brala, saj je tudi ona še gledala televizijo. Moja sestra je že spala in me na srečo ni motila. Čez nekaj časa je k meni prišla tudi moja mucka in mi zasedla skoraj cel vzglavnik, zato nisem mogla zaspati. Bila je res dolga noč in nisem vedela, kaj bi počela, zato sem šla risat, vendar se mi kmalu ni dalo več in sem končno zaspala. Zjutraj me je zbudil glasen vrisk. Nisem

vedela, kaj se je zgodilo, zato sem stekla v dnevno sobo. Mami je rekla: »Vsi smo zaspali, saj sem preslišala budilko.« Čudno sem jo pogledala in šla zbuditi sestrico. Tudi ona je bila zelo živčna in je rekla: »Kaj bomo pa zdaj?« Starša sta v en glas odgovorila: »Ne vem, saj že zelo zamujamo.« Morali smo se zelo potruditi in pohiteti. Spakirali smo še zadnje stvari. Pozabila sem na svojega najljubšega medvedka z imenom J... Ko sem ga vzela, sem spomnila še sestrico, da vzame svojega kužka Pikija. Mami je bilo neprijetno, saj smo zaradi nje zamudili. Poklicala je mojo babico, da je mucki prišla vsak dan zamenjat vodo in hrano. Nato smo hitro nekaj pojedli in se preoblekli. Mislila sem si: »Oh, ta presneta budilka.« Ker je moja sestra tako hitela, je zobno pasto stisnila na tla in po ogledalu namesto na zobno ščetko. Vsi smo se smejali, Neža pa je morala pospravljati. Nezgodba se je zgodila tudi mojim oblačilom, saj

so se pri zajtrku umazala s čokolado. Hitro sem se preoblekla in pojedla še zadnji kos.

Bili smo nekako pripravljeni, zato smo se odločili, da bomo odšli. Potrebne stvari smo dali v avto, vendar smo morali počakati še na babico. Nekaj časa je trajalo, da je prišla, saj je stara in ne hodi preveč hitro.

Izza vogala se je prikazala babica in s sestrico sva bili veseli, da se bomo končno odpeljali. Razmišljali sva samo o tem, kako se bova vrgli v bazen in jedli sladoled.

Napočil je čas za odhod. Vsi v en glas smo rekli: »Adijo, babica.« Ona se je samo nasmejala in rekla: »Adijo, lepo se imejte,« in nam pomahala. Dolgo smo se vozili in med vožnjo videli veliko zanimivega.

Po dolgem času smo prispeli. S sestrico sva se vrgli v vodo, plavali, se smejali, razpakirali in spoznali prijateljico Zalo. Bila je prijazna in še vedno se spomnim njenih akrobacij.

Ta dogodek mi bo za vedno ostal v spominu in

tudi prijateljice Zale ne bom pozabila. Kar pa je najbolj pomembno in česar smo bili najbolj veseli – nismo pozabili budilke.

NUŠA PERNE, 7.B

-2-

Bližal se je velikonočni ponedeljek in zelo sem se ga veselila. Vendar sem v ponedeljek zjutraj na to čisto pozabila.

Že cel teden sem se veselila tega dne. Na telefonu sem tudi tega dne imela nastavljeno bujenje ob 7.00. Zgodaj zjutraj, ko bi lahko še spala, me je prebudila budilka. Bila sem zelo zaspana, saj sem v nedeljo zvečer gledala televizijo dolgo v noč. Ker je bila to grozljivka, sem se ponoči pogostokrat prebudila. Torej sem v skupnem seštevku spala le pet ur.

Vsa zaspana sem vstala. Najprej sem pripravila torbo. Ko sem dajala zvezke iz omare, sem se spomnila, da smo dobili petek domačo nalogo. K sreči sem večino naloge že naredila med poukom. Hitro sem dokončala še nalogo iz matematike in si umila zobe. Ura je bila

7.40. Odprla sem omaro, da bi izbrala oblačila. Nato sem ugotovila, da sem si prejšnji dan pozabila zlikati hlače. Bila sem zelo živčna. Takoj sem stekla v dnevno sobo, prižgala likalnik ter vmes dala zajtrk moji zajčici Amelie. Do takrat se je likalnik že ogrel, hitro sem si zlikala hlače. Ura je bila 7.55. Zelo sem bila vesela, da sem pravočasno rešila vse težave. Ker sta starša še spala, sem jima napisala listek z napisom: »Šla sem v šolo.«

Ker dvigalo ni delalo, sem šla po stopnicah. V drugem nadstropju sem srečala svojo sosedo Tino, ki je bila moje starosti. Zdelo se mi je malo čudno, ker pri sebi ni imela torbe. Zato sem jo začudeno pogledala, a tudi ona je čudno strmela vame. Naposled je spregovorila: »Kaj pa ti s torbo?« »V šolo grem in zelo se mi mudi,« sem odgovorila. »Danes ni pouka,« je rekla Tina. »Ha ha ha, zelo smešno,« sem jezno odgovorila. »Ali ne veš, da je danes velikonočni ponedeljek in smo prosti,« se je zresnila. »Joj, prav imaš, kam pa greš ti?« sem jo vprašala. »K

prijateljicigrem, da si bova ogledali film. Sedaj pa moram iti, adijo.« »Adijo, lepo se imej,« sem ji odgovorila. Tina je šla k prijateljici, jaz pa domov. Takoj sem šla spat.

Naslednje leto bom na ta praznik izklopila budilko. Ko sem ostalim povedala za to ponedeljkovo jutro, so se mi vsi smejali.

HANA SUCHY, 7. A

-3-

Nekega večera, mogoče kakšen teden po tem, ko sem dobila sestrico, nama je s starejšo sestro oče naročil, da morava spat, ker je bila ura že deset zvečer.

Seveda sva ga poslušali, si umili zobe, se preoblekli ter šli spat. Niti pomislila nisem na to, da sem morala en teden prej jemati zdravila vsakih 8 ur in sem imela budilko nastavljeno ob 3.00 zjutraj. Ker pa sem imela telefon ugasnjen in sem ga šele tisti dan prižgala, sem na budilko čisto pozabila.

Kmalu so ugasnile vse luči v hiši. Bila je smrtna tišina, jaz pa nisem mogla spati. Slabo vest sem imela, nisem pa vedela

zakaj. Zaspala sem šele ob enih. Verjetno sem spala le kaki 2 uri, ko se je nenadoma v dnevni sobi oglasila budilka. Zelo glasno! Skoraj sem padla s postelje, ko sem slišala jokatidojenčka.

Do mene sta prišla še starša s Tijano (dojenčico) in me zelo grdo gledala. »Presneto!« se je iz spalnice oglasilo. »Leeeeeea! Takoj ugasni!« Srce mi je padlo v hlače, ko sem očeta slišala tako jeznega. Na koncu mi ni preostalo nič drugega, kot da sem telefon ugasnila.

Za kazen so mi starši vzeli telefon za dva tedna, saj ni bila le težava v tem, da otrok še do šestih ni dal miru, ampak tudi v tem, da sva s starejšo sestro zjutraj zamudili pouk, oče pa službo.»Od danes naprej bom budilko nastavljal jaz. Jasno?!« To so bile prve očetove besede, ko je prišel iz službe. »Jasno, kot beli dan!« sem se prva oglasila jaz. Še danes se šalimo na ta račun. KoTijana joče, ji rečemo: »Oh, Tijana! Hujša si od budilke!« Ona pa se samo smehljajkot mali angelček.

Zdaj je že kakšne 3 leta od tega dogodka, pa se

ga še vedno močno spominjam.

LEA DREJTA, 7. A

-4-

Vsakemu se je že kdaj zgodilo, da je preslišal budilko ali pa jo je pozabil nastaviti. To se mi je zgodilo nešteto krat. A samo eno zamujanje se mi je vtisnilo v spomin. Bilo je jesensko megleno jutro. Žalostno vreme. Doma smo moj mlajši brat, oče in jaz. Z bratom imava skupno sobo, medtem ko oče spi na drugi strani stanovanja. Zvečer sem si nastavil budilko in ko je zazvonila, sem jo tudi slišal. A sem zamešal gumba, tistega, ki prekliče budilko in tistega, ki zazvoni čez 10 minut. Kliknil sem tistega, ki prekliče budilko. Smola pa taka, saj sem zaspal nazaj v upanju, da bo budilka zopet zvonila čez 10 minut. Zbudil sem se dvajset do osmih. Pogledal sem na uro in jo nekaj sekund gledal in razmišljal. Možgani so bili še skoraj v spanju. Kar naenkrat pa sem dojel, da zamujamo. Adrenalinmi je začel krožiti po telesu. Ker sem bil takrat mlajši, sem še bolj paničaril.

»Oči, zamujamo!« sem začel vpiti. Nato sem stekel v njegovo sobo in ga zdramil. »Oči, zamujamo!« sem še enkrat rekel. Hitreje je odreagirjal in pogledal na uro. Skoraj s svetlobno hitrostjo je vstal in šel zbuditi še mlajšega brata. Z očijem sva si oba naenkrat umivala zobe. Mlajši brat pa se je ta čas oblačil. Jaz sem si seveda prvi umil zobe in se šel takoj obleč. Prišel sem v sobo. In kaj sem videl? Brata, ki je še kar ležal v postelji. Zavpil sem nanj: »Kaj je s tabo, norec?! A se ti hecaš?!« Ustrašil se me je, skočil iz postelje in stekel v kopalnico, da si umije zobe.

Oče je bil že oblečen, jaz tudi, samo brat se je še oblačil. Nič čudnega, vedno je zadnji pri vseh stvareh. »Hitro, hitro, no! Zamudili bomo,« je kričal oče. To je mojemu mlajšemu bratu pognalo strah v kosti in je vendarle pohitel. Torbi sva si na srečo pripravila že prejšnji dan. »Kaj pa, če zamudimo?« sem vprašal očeta. »Nič. Bomo razložili učiteljici, kaj je bilo, in to je to!«

UROŠ MILIČ, 7.B

MOJA PRVA POT V GORE

Ko sem šel prvič v gore, res nisem vedel, kaj vse me lahko doleti in kaj vse se lahko zgodi. Takrat sem imel komaj šest let. Moj prvizpon je bil na Šmarno goro. Dopoldne smo se z družino odpravili od doma. Ker sem bil še majhen, nisem vedel, kaj pomeni iti v hribe.

Ko smo končno prispeli pod goro, sem mami vprašal: »Mami, ali smo že prišli?« Mami pa mi je odgovorila: »Seveda, a sedaj bomo še malo hodili.«

Ko smo začeli hoditi, sem mislil, da bo to zame zelo enostavno, a kmalu sem bil že pošteno izčrpan. Komaj sem še premikal noge, ko smo prišli na jaso, kjer se je videl vrh gore. Mami sem vprašal: »Ali smo že na vrhu?« Mami mi je odgovorila: »Ne, še kakšnih deset minut, pa bomo prišli.« Naposled smo bili le na vrhu. Usedel sem se na kamnito obzidje in se malo spočil. Popil sem malo vode in že sem si nabral novih moči. Ko smo odšli od doma, je bilo nebo še jasno, sedaj pa so se začeli zgrinjati sivi, temni oblaki. Odločili smo se za hitro vrnitev, saj nismo hoteli biti mokri. Z atijem sva zavila s poti, da bi poiskala kakšno gobo. Gob v gozdu je kar mrgolelo. Nisva vedela, kje naj začneva nabirati. Največ je bilo jurčkov in lisičk. Nabrala sva polno vrečo in začela polniti še drugo. Nebo je bilo že zelo temno in začelo je grmeti. To naju ni ustavilo. Atiju sem rekel: »Ati, pojdiva, drugače bova mokra.« A kot vedno, ga to ni motilo. Rekel je: »Veš kaj, napolniva še to vrečo, potem pa greva.« Malo me je postalo strah, saj se

je že pošteno bliskalo in močno je grmelo.

Nenadoma se je ulilo. Hitro sva pobrala vreči in začela teči proti avtu. Po približno petih minutah sva vsa premražena in mokra pritekla do avta. Mami in sestra sta že sedeli v njem. Vrečki z gobami sva hitro odložila v prtljažnik in se usedla. Hitro smo se odpeljali domov.

Izkušnja je bila prav zabavna in prijetna. Prvi izlet v gore mi je bil všeč in vedel sem, da se bo kmalu spet ponovil.

ROK MARKELJ, 7. B

RAZISKOVALI SMO STARO HIŠO

Ko si na počitnicah pri babici in imaš veliko časa in prijateljev, se skupaj igrate in zabavate. Hodite na sprehode, se igrate družabne igre in raziskujete po hiši. Takrat se lahko odkrije tudi kaj, česar prej niste poznali. Tudi meni in mojem bratu se je nekaj takega zgodilo.

Med krompirjevimi počitnicami smo se odpravili na obisk k babici. Ker starša nista imela varstva za naju, sta mene in mojega brata pustila čez počitnice pri babici. Sprva se nama je zdelo bedasto in dolgočasno, saj babica nima niti interneta. Igrala sva se s kartami in lovila po hiši, kar babici ni bilo všeč. Poslala naju je v trgovino.

Na poti v trgovino sva srečala starega prijatelja Mateja, s katerim smo se igrali, ko smo bili manjši. Zmenili smo se, da gremo kasneje skupaj na sprehod v bližnji gozd. Res smo se odpravili pustolovščini naproti. Hodili smo in hodili po temnem gozdu. Moj brat in Matej sta se pogovarjala, meni pa je bilo dolgčas. Hotela sem, da bi

kaj počeli skupaj. Nato sem zaklicala: »Pojdimo se igrat skrivalnice, Luka išče!« Brž sem se skrila za drevo in našel me je. Nato sem jaz iskala, našla sem Mateja, Luka pa ni bilo nikjer. Matej mi ga je pomagal iskati, a ga ni bilo. To nama ni bilo več smešno. Klicala sva: »Luka, pridi ven, kjerkoli si!« Zares sem se ustrašila, če ga ne bom več videla. A se je oglasil: »Tukaj sem v stari koči, pridita sem!«

Stekla sva do kočice, ki je bila stara, lesena in pokrita z mahom. Postajalo me je vse bolj strah. Hotela sem iti domov. A nisem mogla, ker sta Luka in Matej vztrajala, da ostanemo. Hotela sem ju počakati zunaj, vendar me je premagala radovednost in vstopila sem v hišo. Vrata so škripala in bilo je temno. Nisem vedela, kje sta fanta. Nato pa sta nenadoma skočila za moj hrbet in zakričala. Na smrt sem se prestrašila.

Hodili smo po hiši in našli veliko različnih stvari – od skrinje z nakitom do starih pisem in oblačil, požrtih od moljev. Na stropu so bile pajčevine, streha je

puščala in voda je kapljala na tla. Nato je Matej zagledal sekiro, zapičeno v štor, in stekel ven z glasnim kričanjem. Tudi mene je bilo strah. A Luka je hotel še v zgornje nadstropje. Ko je stopil na stopnico, se je vdrla in padel je. Začel je panično kričati, a naju ni bilo več v hiši, zato ga nisva slišala.

Z Matejem sva se hotela odpraviti domov ter pustiti Luka v hiši, saj nisva vedela, da je padel. Še dobro, da je imel pri sebi telefon, da naju je poklical. Brž sva stekla k njemu in ga potegnili ven. Sklenili smo, da tega dogodka ne povemo staršem in da je to naša skrivnost.

Prav zares me je bilo strah in nočem iti v nobeno tako hišo več. Moj brat je bil res lahkomišeln, saj bi lahko ostal tam brez pomoči. A vseeno je bilo zanimivo in napeto, predvsem pa srhljivo. Nobene naslednje počitnice niso bile tako zanimive kot te pri babici.

TINA VOLK, 8.A

BIL SEM POPOTNIK

Med krompirjevimi počitnicami sem s starši, z babico in bratom odpotoval z avtom v Italijo. Pot do tja je bila dolga, saj smo se vozili šest ur.

Ko smo prispeli, sem srečal vse svoje sorodnike, ki živijo v Italiji v vasi Castelle to Molina. Ko smo se odpočili od vožnje, smo šli na sprehod po mestu Alba. Videl sem veliko hiš, trgovin ter veliko katedralo, ki stoji na trgu sredi mesta. Zvečer smo prespali pri sorodnikih. Naslednji dan smo odšli v Genovo, kjer smo si ogledali akvarij z morskimi in s sladkovodnimi živalmi živalmi. Da smo lahko kupili vstopnice, smo morali čakati eno uro v vrsti, saj je bilo zelo veliko ljudi, ki so si hoteli ogledati znameniti akvarij, ki je med največjimi v Evropi. Ko smo vstopili, smo najprej videli majhne ribe, potem večje. Videli smo še morske pse, delfine, meduze, pingvine, aligatorje, morsko zvezdo, morskega konjička, morskega ježka ... Proti večeru smo odšli nazaj k sorodnikom, ki so pripravili okusno večerjo in po večerji smo vsi utrujeni odšli spat. Naslednji dan sem s svojim bratom in z bratranci igral nogomet. Po kosilu smo se poslovili in se odpravili proti Sloveniji.

Te počitnice si bom zapomnil. Čeprav sem bil malo časa v Italiji, sem videl veliko stvari, svoje sorodnike, s katerimi se bolj poredko vidimo in zanimive živali. Povedati moram, da je Italija lepa država. Meni je bila všeč. Naslednje počitnice bom prosil očeta, naj nas zopet odpelje tja.

ANDREJ SARAFIMOV, 5. B

TABOR NADARJENIH V DOMU PLANICA

37

SKOZI FOTOGRAFSKE OČI

Visoke gore, polne pisanih jesenskih dreves, oblite s puhastimi kupčki jutranjih meglic. Prostrani travniki in pašniki, ki se razprostirajo po tej lepi pokrajini. In seveda skakalnice, raj za tiste pogumnejše, ki si upajo leteti čez njihove gromozanske zasnežene proge. Le kaj bi si fotograf še lahko želel? Skozi naše oči je svet drugačen, polnejši. Bolj barvit, poln, čudovit z naključji, ki jih ujamemo v fotoaparatu. Loviti te trenutke je velik izziv, ki prinaša ogromno zadovoljstva. Zato je Planica pravi raj za nas, lovilce lepot.

KATARINA KUNČIČ, 8.B

Petek, 9.11. 2012, Kranj

Danes smo se z miselnim krožkom in s pevskim zborom odpravili v dom Planica. Pred odhodom smo s Tevžem, Domnom in Martinom nesli malico in škatle v avtobus. Na poti smo se ustavili v jeseniškem muzeju, v katerem smo si ogledali nekaj filmov o železu in Jesenicah v preteklosti. Tam smo imeli tudi različne delavnice. Vsak od nas je izdelal svojo svečo. Ogledali smo si še nekaj maket in se odpravili v dom. Tam smo šli v telovadnico. Pripravili so nam učno uro plezanja, čeprav je plezanje trajalo dalj časa. Večinoma smo igrali druge športe, poskusili pa smo tudi s plezanjem. Bilo je kar zabavno. Potem ko sva že zjutraj s Tevžem nesla v avtobus malico, sva morala odnesti še električni klavir. Tudi na cilju sva ga morala nesti iz recepcije do tretjega nadstropja, ki je bilo v drugem delu stavbe. Tevž je rekel, da ga ne bo več nesel drugam, a ko sva prišla do tretjega nadstropja, so nama učiteljice rekle, da ga morava nesti v učilnico v prvo nadstropje. S Tevžem sva se res namučila. Po zelo napornem dnevu smo šli na 20-minutni sprehod do Tamarja. Kepali smo se in šli domov, pojedli večerjo, malo počivali in potem smo šli pisat dnevnik in ta se konča v tem trenutku.

Sobota, 10.11.2012, dom Planica

Danes smo si šli ogledat skakalnico, ki je res velika. Morali smo iti po 609 stopnicah do počivališča. Že pogled nanjo je bil strašen, a ko sem pogledal z njenega vrha, sem pomislil, da bi morali tisti, ki se spustijo po njej, dobiti medalje neglede na rezultat. Po dolgem mučenju smo si ogledali res zanimiv film, o tem, kako so se smučarski skoki razvijali. Po zaslugi bratov Gorišek so končno zgradili velikanko, ki je sedaj druga največja na svetu. Bil je res zanimiv ogled. Nato smo imeli delavnice in z Martinom sva naredila lepo hišico iz vrvi. Naredila sva še nekaj izdelkov. Po kosilu spet pišemo dnevnik in tudi ta se zdaj konča.

P.S.

Zvečer smo imeli ples in na kvizu smo skoraj zmagali, mislim jaz sem skoraj zmagal, ker so v naši skupini samo čakali, kaj bom povedal. Pri plesu je bilo kar dobro, ampak lahko bi bil večji party! Potem smo šli v sobe in bili zelo pridni.

Nedelja, 11.10.2012, dom Planica

Ko smo se zbudili, smo šli na zajtrk. Potem smo zelo dobro pospravili sobo in dobili 5 točk. Sedaj pišemo dnevnik in bomo kmalu odšli. Ta del dnevnika je kratek in tudi zadnji in kot zmeraj se sedaj konča.

JURE POVŠIN, 8. B

Z ODEJAMI PROTI MRAZU

Na šolskem taboru je bilo vse lepo in prav, midve pa sva imeli le eno težavo: ponoči naju je zeblo. Ker sva na hodniku opazili odeje, sva se odločili, da bo vsaka vzela po dve. V prostem času sva navdušeno odhiteli v sobo, da bi si pripravili toplo posteljo. Načrt je bil tak: eno odejo sva nameravali dati na jogi, z drugo sva se nameravali pokriti. Tako bi imeli eno odejo spodaj, drugo zgoraj. Zvečer so prišle učiteljice v sobo in se začele smejati. Odeje bi morali seveda z nečim prekriti, vendar potem ne bi bilo nobenega učinka. Na koncu sva morali spati brez obeh odej. Seveda sva se zbudili premraženi.

TEA VIDOVIĆ, NINA MARČETA, 9. A

PELJI ME

Refren

Avtobus, pelji me,
kamor hoče srce,
v Planico,
kjer so skoki,
pelji me avtobus.

Skoraj raj si, ti naš tabor,
čeprav v sobi kontejnerjev pač ni,
na Velikanko povzpeli smo se vsi,
stopnic je pač nešteto,
zmatrani smo vsi.

Refren

Avtobus, pelji me,
kamor hoče srce,
v Planico,
kjer so skoki,
pelji me avtobus.

Skoraj raj si, ti Planica,
čeprav včasih nimaš prostgacajta,
čipse, smokijepojedl smo že vsi,
pomoč je itakparty, naša šica spi.

Refren

Avtobus, pelji me,
kamor hoče srce,
v Planico,
kjer so skoki,
pelji me avtobus.

ANJA, ZALKA, NIKA, EVA, 9.B

ŠOLA V NARAVI UČENCEV PETIH RAZREDOV

Ponedeljek, 11. 3. 2013

Danes je ponedeljek in s tem prvi dan šole v naravi. Vstala sem zelo zgodaj, saj smo imeli odhod že ob 7.15. Po približno uri vožnje smo končno prispeli do hotela, kjer smo odložili prtljago in pomalicali. Avtobus nas je nato odpeljal do smučišča. Čeprav sem že velikokrat stala na smučeh, sem počakala z začetniki, saj se še nikoli nisem peljala s sedežnico. Celo dopoldne smo smučali, nato pa smo odšli na kosilo in po njem se je smučanje nadaljevalo. Ko smo že mislili, da se bo smučanje ta dan končalo brez nezgod, pa se je sedežnica nenadoma ustavila. Povedali so nam, da je prišlo do izpada električne energije. Mislila sem, da bom za vedno obsedela na sedežnici. Oddahnila sem se, ko se je sedežnica spet začela premikati in nas je srečno pripeljala na vrh. V hotelu smo se nekaj časa igrali, nato pa odšli v učilnico. Po učni uri

smo odšli na večerjo, po njej pa na kopanje. Bil je zelo lep dan in upam, da bo še veliko takih.
KATARINA POLŠAK, 5. A

Sreda, 13. 3. 2013

Danes smo vstali ob 6.30. Oblekli smo se in šli na zajtrk. Po njem nam je učiteljica povedala, da ne bomo šli na smučišče, ampak gremo na ogled rudnika. Vrnili smo se v svoje sobe. Učiteljica nas je kmalu poklicala. Šli smo proti avtobusi, ki nas je nato odpeljal v Idrijo. Tam nas je že čakal vodič. Najprej smo se o rudarstvu ogledali film. Nato smo si oblekli rudarske jakne in nadeli čelade. V rudniku je bilo zelo zanimivo. Ko smo se vrnili iz rudnika, so si nekateri kupili spominke in se vpisali v knjigo gostov. Ko smo se vrnili, smo odšli na kopanje. Po plavanju smo imeli učno uro, kjer smo se učili tkati. Ker smo bili že pošteno lačni, smo šli večerjat. Ta dan smo vsi utrujeno zaspali.

PIKA LOTRIČ, 5. A

Četrtek, 14. 5. 2013

Zjutraj sem vstala, se umila in oblekla. Izmerila sem si tudi temperaturo. Imela sem jo manj kot 37°C. Zato sem odšla v šolo. Prvo uro smo imeli glasbo. Nato smo pomalicali in odšli k dežurnemu učencu. Vsi tisti, ki nismo šli v šolo v naravi, smo odšli na Šmarjetno goro. Med potjo smo videli zelo veliko repo. Med pohodom se je na fante učiteljica malo jezila, ker je niso ubogali. Ko smo prišli na vrh, smo si najprej ogledali mesto Kranj. Nato smo se spočili. V hotelu je učiteljica za vse naročila čaj. Ko smo se odpravili nazaj v šolo, je pihal močan veter. Vseeno smo srečno, a utrujeni prispeli v šolo. Bolele so nas noge, kolena. Nekateri so ostali v šoli, nekateri pa so šli domov.

ALEKSANDRA NIKOLOV, 5. A

JAZ SEM ROŽICA

41

Dober dan. Jaz sem tulipan. Stanujem na travniku. Imam prijatelje in prijateljice. Otroci me obiskujejo. Enkrat me je obiskala tudi metuljčica. Ko me je napadel pajek, sem poskočila.

PATRICIA ŠTEMPIHAR, 2. B

Sem roža, marjetica po imenu. Stanujem na travniku. Vsak dan me obišče čebelica.

Bojim se samo kosilnice, ki trga trate. Ko gre kosilnica mimo mene, se skrijem pod listek. Zelo me je strah. Kosilnica kmalu gre. Olajšan vzdihnem. Zdaj veselo uvenim, drugo leto spet se zbudim.

ERAZEM KLOJČNIK ZAPLOTNIK, 2. B

Sem tulipan. Stanujem sredi travnika. Igram se s svojimi brati. Bojim se, da bi me kdo pohodil. Jutri bo moj rojstni dan. Priredil bomo gostijo. Prišla bo moja teta vijolica, tulipan, čmrj Tone in čebelica Adelica.

SVIT KECELJ, 2. B

NA KMETIJI

Ko smo prišli na kmetijo Pr`Mrak, smo pozdravili gospo in gospoda. Zelo so mi bile všeč živali v hlevu. Najbolj mi je bil všeč poni Lenča. Vozili smo se z vozom. Poganjala sta ga dva konja. V hiši smo pekli medenjake.

ANA VOLK, 2. B

Danes smo bili na kmetiji. Šli smo pogledat živali. Božali smo zajčke. Peljali smo se z vozom. Videli smo ponije. Delali smo medenjake. Potem smo šli nazaj.

ANUŠA KRISTAN, 2. B

STRAŠNI ZAJEC

*Bil nekoč je strašni zajček,
klicali so ga Topotajček.
Topotal je noč in dan,
da se tresla je ravan.
Kdor prišel je mimo njega,
se ga ustrašil je
in stekel z brega.
Ko pa srečal je medveda,
zajček plašen je postal,
obrnil se je in jo ubral.*

MAŠA J., 3. B

ZIMA

Zima zelo pridna je bila,
saj veliko belega je naredila.
Nič ni bilo zelenega,
saj zima kraja ni zasnežila le enega.

Vsak je lahko naredil snežno kepo
in belo hišico lepo.
Naredili smo snežaka
in okepali kakšnega nedolžnega možaka.

Tako se zima je začela
in spet je bila lepa bela.

FILIP PERKO, 6. B

MED POČITNICAMI

Med počitnicami smo imeli veliko smučarskih treningov. Najbolj mi je bilo vseč na smučišču Cerkno. Mlajši otroci smo imeli trening, starejši pa so imeli državno tekmo.

Zjutraj smo se zbrali na zbirnem mestu in se s kombijem odpeljali proti Cerknem. Med vožnjo smo se pogovarjali, igrali igrice in opazovali naravo. Ko smo prispeli, smo vzeli svoje smučarske nahrbtnike, se preobuli, si nadeli čelado in očala ter si zapeli smuči. Pognali smo se skozi avtomate in se usedli na štirisedežnico, ki nas je popeljala do vrha smučišča. Opazovala sem zasnežena drevesa, bele oblake na modrem nebu in smučarje.

Starejši otroci so odšli na ogled proge, mlajši pa smo odšli smučat. Nekaj časa smo smučali ob vlečnici, potem pa smo se odpeljali na smukaško progo. Uživala sem v hitrosti. Na koncu so me zelo bolele noge, saj je bila proga zelo dolga. Nato smo odšli do šestsežnice Počivalo. Tam smo naredili dve vožnji, potem pa smo si ogledali tekmo. Postavili smo se ob progo. Deklice so že končale s tekmovanjem, za dečke pa se je šele začelo. Na startu je bila številka enainpetdeset, moj brat pa je imel številko štiriinpetdeset. Komaj sem čakala, da bo na vrsti Matija. Ko je vozil po progi, smo glasno navijali zanj. Upala sem, da bo dobil medaljo. Spustili smo se do cilja. Izvedela sem, da je Matija osvojil bronasto medaljo. Sledila je razglasitev rezultatov. Glasno smo ploskali, ko so bili omenjeni tekmovalci iz našega kluba.

Po podelitvi medalj in nagrad smo se s smučmi odpeljali do parkirišča. Sneli smo smuči in jih očistili. Pri kombiju smo si sezuli smučarske čevlje ter si sneli čelado in očala. Vse sem zložila v nahrbtnik in ga dala v kombi. Vožnja domov je hitro minila. V Kranju me je čakala mami in naš pes Aksel. Smučarsko opremo smo zložili v avto in se odpravili proti domu.

Ta dan mi je bil všeč, ker sem smučala s svojimi prijatelji. Uživala sem v vožnji po smukaški progi. Želim si, da bi Cerkno obiskala tudi skupaj s starši.

META PENEŠ, 4. B

Vsaka mama je prava mama, dana za srečo in na veselje.

Prava.

In ena sama.

Za vse življenje. (Tone Pavček)

MATERAM

V Sloveniji je materam posvečen 25. marec, imenovan kar materinski dan. Zdi se mi prav, da imajo tudi mame svoj praznik, saj si ga z vsem delom in s skrbjo za svoje otroke tudi zaslužijo.

Pa vendar praznik ni »plačilo« mamam za skrb otrok. To plačilo so namreč otroci sami, saj mamam prinašajo v življenje veselje in radost. Da ne bi bilo vse tako idealno in s tem morda kar malo dolgočasno, smo otroci včasih tudi poredni in nagajivi. Vendar imamo ne glede na vse, svoje mame radi; mama namreč je oseba, ki nas je rodila in nam s tem dala življenje. Vsi ljudje imamo mamo. Tudi če mama ne živi z nami, ali če je ni več med nami, je vseeno mama. Ena in edina, ki jo imamo.

Včasih se otroci jezimo na svoje mame, saj so sitne, zahtevne, neprilagodljive. Zahtevajo preveč od nas, nas silijo k učenju, nam včasih ne pustijo ven. Vendar vem, da nam želijo le dobro. A mi smo pač mladi in delamo po svoje.

Vsaka zaposlena mama ima dve službi. Poleg prve v tovarni, pisarni ali kje drugje, jo doma čakajo še otroci. To je njena druga »služba«: biti mama. In ta je pogosto zahtevnejša od prve. Še ko ni z otroki, vedno misli nanje.

Mislim, da je vsaka mama lahko srečna. Spremlja otrokovo pot odraščanja, naš prvi vstop v vrtec, šolo, z nami preživlja vesele in žalostne trenutke in nas podpira na poti odraščanja.

Mama je torej oseba, ki nas ima rada in prav je, da ji vsak od nas ljubezen tudi vrača.

MONIKA PODLOGAR, 9. B

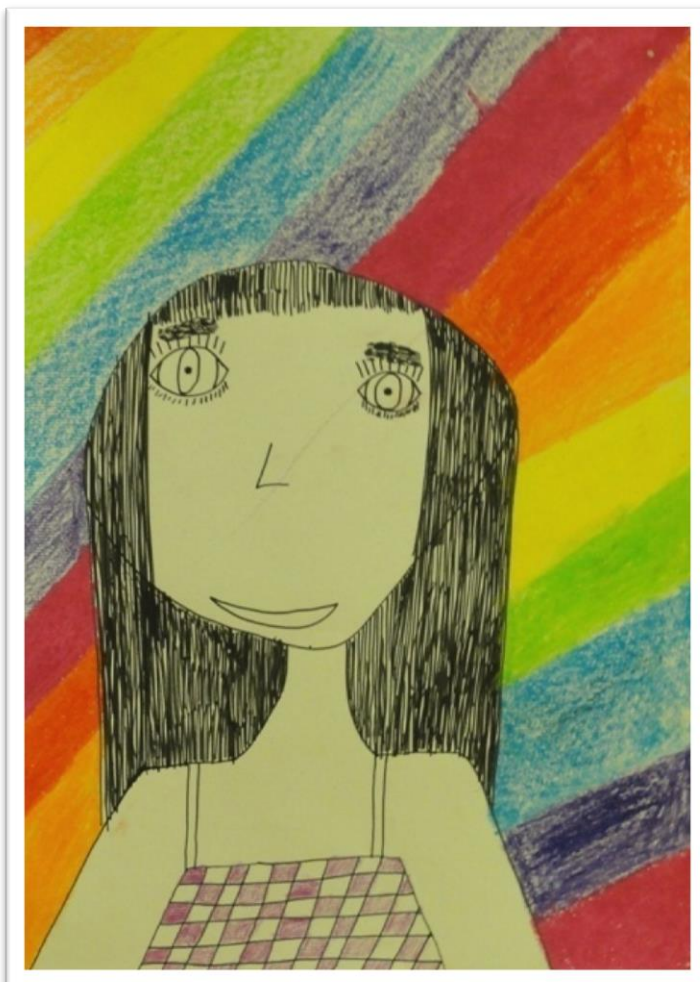
NAŠE MAMICE SO RADE VESELE, PRESENEČENE, A TUDI JEZITI SE ZNAJO

Malo pred materinskim dnevom sem se domislila, kako bi razveselila mami. Takoj sem začela pripravljati vse potrebno za peko piškotov.

Kar nekaj časa sem porabila za branje recepta in pripravo sestavin. Odločala sem se, ali bi spekla medenjake, navadne piškote ali pa piškote, napolnjene z marmelado. Na koncu sem se odločila za piškote z marmelado. Takoj sem se vsa vesela lotila dela. Končno sem dala piškote v pečico, da se še spečejo. Toda v načrtu nisem imela samo piškotov. Zdaj me je čakalo še popravljanje. Tokrat se je zapletlo, ker nisem imela več toliko energije, tako da sem pospravila samo svojo sobo. Ura na pečici je zazvonila. Ko sem odprla pečico, sem zavzdihnila: »Uh, vsaj to mi je uspelo!« Piškoti so bili lepi in pomislila sem, kako jih bo mami vesela.

Spomnila sem se na delo, ki sem ga sicer mislila opraviti, pa sem ga pustila nedokončanega. Zato sem si zadala lažjo nalogo, da ne bi spet omagala. Odločila sem se, da bom pomila posodo. Nenadoma je zazvonilo. Poskočila sem in se spraševala: »Ali je že mami prišla domov?« Ko sem pogledala na uro, sem bila še bolj presenečena, saj si nisem mislila, da čas tako hitro beži. Odhitela sem odpret vrata. Pred njimi je res stala mami, se mi nasmehnila in me pozdravila. Ker je po stanovanju dišalo po piškotih, je hitro stopila v jedilnico. Na mizi je zagledala piškote. Razveselila se je. Ko je ugotovila, da sem pospravila tudi svojo sobo, mi je s solznimi očmi rekla: »Hvala!« Nato sva skupaj pomili še posodo, obesili perilo, čeprav mi to delo ni šlo tako dobro od rok.

Kljub manjšim spodrslijajem se je dan zaključil imenitno. Mami je bila srečna in vesela, ker sem se spomnila na materinski dan in ji pripravila presenečenje.

Bil je božični večer. Z nami doma sta bila še babi in stric. Nisem pričakoval nobenega posebnega darila, saj sem mamici rekel, naj mi prinese le sladkarije, čeprav sem vedel, da mi ne bo prinesla le tega. Moj bratec je naročil avto na daljinsko upravljanje. Ko sem šel pogledat pod jelko, kakšna darila sem dobil, sem zagledal veliko sladkarij, knjigo o znanosti in »nepričakovano« avto na daljinsko upravljanje.

Bratec me je na vsak način poskušal prepričati, da se igrava z avtomobiloma. Opazil sem, da ima tudi ta avto trdo anteno in zaradi nje ne bom mogel voziti pod niskimi stoli. Samo sekundo pozneje sem storil napako. Avto sem zapeljal pod stol. Bil sem jezen na brata. Mami naju je odpeljala na hodnik in naju začela kregati. Medtem ko me je mami kregala, sem si jaz prepeval neko pesem. Slišal sem le to, da mora vsakič vse reči najmanj stokrat in da ima vsega čez glavo. Nato je prepovedala uporabo playstationa. Razmišljal sem, da je zame to tako hudo, kot če kadilcu rečeš, da eno leto ne sme kaditi. Sicer pa avta sploh nisem želel imeti. Rekel sem ji, da je to krivično.

Seveda kazen ni trajala tako dolgo. Vem, da se mami velikokrat razjezi, vendar pa je dobra plat te jeze, da hitro pozabi na kazen. Nimam rad, če je mami jezna. Zato se trudim, da jo razjezim čim manjkrat.

FILIP PERKO, 6.B

Naj vam najprej povem nekaj o svoji mamici. Težko jo je presenetiti, saj imam občutek, da vedno ve, kaj si mislim, kdaj sem lačna, kdaj sem utrujena, zakaj se mi ne ljubi učiti ...

Nekega dne smo bili v Termah Čatež. Po celodnevem kopanju smo se vračali v naš apartma. Ustavili smo se pred trampolinom, na katerega je bil pripet starejši moški. Opazovali smo ga, kako skače po trampolinu, privezan z vrvjo. Meni je to kar je počel, izgledalo zelo enostavno. Mamici sem rekla, dabi šla na trampolin tudi jaz. Le debelo me je pogledala. Začela mi je postavljati vrsto vprašanj: »Ali se ne bojiš? Ali si prepričana, da te ni strah? Ali misliš, da boš zmogla?« Jaz pa sem se le smejala.

Očku je rekla, naj gre plačat, preden se premislim. Mami se je še prepričala, če sem dovolj stara, da poskusim skakati po trampolinu. Gospod me je najprej privezal. Skakala sem in uživala

vseh 5 minut. Mami je še na poti proti apartmaju ves čas govorila, da še vedno ne verjame, da sem si to upala narediti. Mami je bila nad tem dejanjem tako presenečena, da tega dogodka ni mogla pozabiti. Še danes to zgodbo pripoveduje vsem svojim prijateljicam, jaz pa se le smejim, čeprav mi še vedno ni jasno, kaj je bilo pri vsem tem tako nenavadno.

MANCA ŠINKO, 6.A

MAMI

Brez sonca roža ne cveti,
a nam brez mam živeti ni.
Zahvalim soncu se za cvet,
a tebi, ker ves moj si svet.

EVA BERIBAK, 3. A

MAMA

Šel sem v gozd
in mamici nabral
šopek rož.
Dal sem jih mamici.
Bila je vesela in
me objela.

Moja mami pridnodela
od jutra dovečera.
Vsako jutrome objame
in mi srečo zaželi.

NEJ KOŠMRLJ, 5. A

MAMA

Ko moram v šolo,
me zjutraj zbudiš,
zajtrk mi že zgodaj pripraviš,
prav za vse poskrbiš.

Pomagaš mi nalogo narediti,
se z mano igraš,
vedno mi stojiš ob strani,
in me najbolje poznaš.

Vedno me spomniš,
da nikoli ne bom sama,
ker boš vedno z mano,
moja najboljša MAMA.

DITATOLAJ, 5.A

MAMI MI JE POMAGALA

Mami mi je pomagala,
ko v zadregi sem pristala.
Rožo zdaj prinesem ji,
ker mi vedno ob strani stoji.

TEA ROŽMAN, 3. C

MOJA MAMI

Učiteljica mi je naročila,
da od mene bi rada
pesem o mamici dobila.

To pa ni tako enostavno,
mogoče pa bo prav zabavno.
Moja mami vesele je narave,
v družbi vedno pravi šale prave,
tako da vsi prešerno se smeji
in za trebuh se držijo.

Ona rada kuha in pospravlja,
še rajši pa pred očkom
in okoli se postavlja.

Jaz pa rada jo imam,
zato ji za praznik
vedno rožico rdečo dam.

NEŽA KASTRAT, 3. B

*Moja mama!
Mama zlata si,
zato pesmico pišem ti,
za nič na svetu te ne dam,
ker najrajši te imam.*

*Ko sem žalosten,
ali ko za šolo mi ne gre,
mami zraven usede se,
poljubček mi da,
včasih tudi dva.*

*Hvala ti mami za vse,
ko rabila boš me,
zate naredil bom vse,
in toplo objel bom te.*

*Mamica zlata si,
ni druge kot ti,
darilce ti naredim,
srečni 25. marec ti želim.*

ANDREJ SARAFIMOV, 5. A

MOJA MAMICA

Mamica je zelo ljubeča, dobra, prijazna in zelo vesela. Rada me ima in jaz njo. Vedno me tolaži, me spravi v dobro voljo in mi kadarkoli in kjerkoli stoji ob strani. Kadar sem žalostna, se pogovori z menoj, nato pa me objame. Rada se smeji in skrbi za rožni vrt, zraven pa se igra z menoj in mojimi ljubljenci. Živali jo naravnost obožujejo. Ko jo opazujem, mi zaigra srce. Ko je čas za spanje, mi poje uspavanke in to mi veliko pomeni. Večkrat mi bere pesmice in pravljice. Mamica moja je sonce naše družine, vsi ostali pa smo planeti, ki krožimo okrog nje.

SELENA PODGORŠEK, 3. A

Moji mami je ime Elmedina. Zelo rada pomaga. Rada tudi pospravlja. Zelo lepo riše rože in metulje. Rada ima majhne otroke. Dela v trgovini. Po poklicu je prodajalka. Zelo rada nakupuje. Je najboljša mama na tem svetu. Ima me zelo rada.

SUMEJA ŠUPUK, 3. C

Moji mami je ime Mirjana. Zelo rada pomaga drugim in je prijazna. Iz službe mi prinese kakšen karton, da lahko ustvarjam. Zelo je pametna, ker ve, kdaj nas bo učiteljica spraševala. Kuha najboljšo hrano, kar jo poznam na svetu. Zelo zelo jo imam rad. Za lahko noč me pokrije in mi pove izmišljeno pravljico. Zelo me ima rada.

DAVID RADOŠEVIČ, 3. C

Moji mami je ime Tjaša. Je zelo prijazna in vse naredi. Kuha, kupuje oblačila, obutev, hrano ... Moja mami čisti, pospravlja in mi pomaga, če česa ne vem in ne znam. Zelo vesela je, če jo ubogam. Dela v banki. Rada ima moje risbe. Veseli jo, če kaj naredim sama. Najbolj pa mi je všeč, ko se zvečer stisnem k njej. Mojo mami imam zelo rada.

MAŠA OMERZA ZALOKAR, 3. C

OTROŠTVO MOJE BABICE

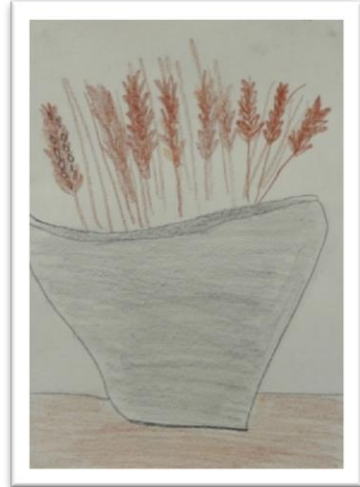

Ko se obiskala svojo babico, sem jo prosila, naj mi pove nekaj o svojem otroštvu. Usedla se je in spomini so ji nekam odtavali. Nato je začela pripovedovati:

Živela sem na kmetiji. Imela sem veliko bratov in sester. Bila sem najstarejši otrok in zato sem morala delati veliko več kot ostali. Vstajala sem zelo zgodaj. Skrbela sem za mlajše bratce in sestre, saj je oče delal v drugi državi. Tudi na kmetiji sem opravljala različna dela. Skrbela sem za živali, molzla kravo, sejala krompir, pobirala jajca iz kokošnjaka...

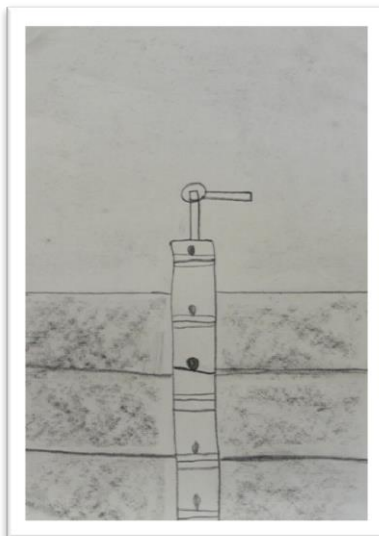
Čeprav sem morala veliko delati, sem si našla tudi čas za prijatelje, s katerimi sem se družila predvsem v popoldanskem času. Na travniku smo se igrali med dvema ognjema in nogomet. Vas, v kateri smo živeli, je imela veliko hiš. Toda samo v eni stavbi v vasi je bila televizija. Ko smo imeli

čas, smo se tam zbrali vsi in si ogledali film ali kakšno drugo zanimivo oddajo. Tudi računalnikov in svojih telefonov nismo imeli. Zato pa smo se znali igrati na prostem.

Ko je nehala pripovedovati, sem jo objela. Ona pa se je le nasmehnila in spomini so ji zopet odtavali nekam daleč, daleč.

ANA PAREŽANIN, 6. B

MOJE PRVE PALAČINKE

Bila je sobota. Tisti dan sem sama naredila palačinke, malo mi je pomagala mami. Naredila sem jih doma.

Za testo sem potrebovala vodo, sol, mleko, jajca, moko, olje, radensko in posodo. Iz omare sem vzela ponev in lopatico. Na ponev sem zlila malo olja. Nato sem prižgala plin. Počakala sem, da se je ponev segrela. Nato sem testo za palačinke zlila na ponev. Moji prvi dve palačinki sta bili majhni. Potem je prišla mama in je testo zlila na ponev, da bi mi pokazala, kako se naredi prava palačinka. Pokazala mi je, kako se palačinka vrže v zrak in se obrne. Meni ni šlo. Poskusila sem, palačinkovreči v zrak, a mi je padla na tla. Ostale palačinke sem naredila sama. Raje sem jih obračala z lopatko, kot da bi jih metala v zrak. Naredila sem jih veliko. Začeli smo jih jesti. Bile so dobre. Namazali smo jih z nutelo in marmelado.

Palačinke so bile odlične. Všeč mi je bilo, ker sem jih lahko pekla sama.

ANA PATE, 5. A

KAKO SEM PRVIČ PREIZKUŠAL SVOJE KUHARSKE SPOSOBNOSTI

Svoje kuharske sposobnosti sem preizkusila lani. Skuhala sem pire krompir.

Moja mami je imela veliko dela, zato sem se odločila, da ji pomagam. Najprej sem šla v klet po krompir. Nato sem ga umila, medtem pa sem razmišljala, kako bom najhitreje olupila krompir. Začela sem ga lupiti z lupilcem. Mami sem vprašala, koliko minut se mora kuhati krompir. Dala sem ga v lonec in nalila vročo vodo. Ko je krompir zavrel, se je kuhal še dvajset minut. Nato sem prijela lonec in ven zlila vodo. Pri tem sem morala biti zelo previdna, da se nisem opekla. Najprej sem stlačila krompir. Nato sem mu dodala še maslo in mleko in ga še malo premešala. Pogledala sem, če ima kaj grudic. Poskusila sem ga, če je dosti slan in ga malo dosolila. Ker je bil pregost, sem dodala še malo mleka.

Krompir je bil zelo dober. Če bi mama ocenjevala, bi mi za narejen krompir dala oceno 10.

LEA PETRA FEHER, 5. A

MIŠKE IZ TESTA

Prejšnji torek sem si zaželel jesti miške. Večkrat prej sem jih že jedel, vendar jih še nikoli nisem delal. Prosil sem mami, če mi pomaga. Bila sva samadoma in hotel sem z njimi presenetiti očeta in brata.

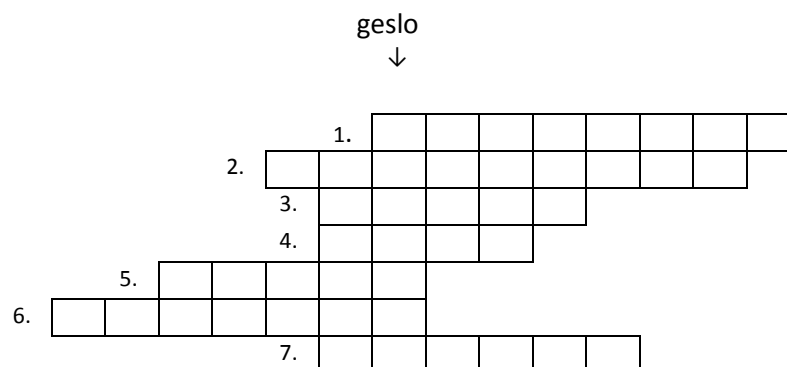
V malo večjo plastično posodo sem dal sestavine, ki jih je naštel mami, saj ima ona vse te recepte napisane v zvezku. V posodo sem dal 2 jogurta, 2 jajci, 3 kozarce moke, vanilin sladkor, pecilni prašek in 2 žlici sladkorja. Potem sem vse sestavine dobro zmešal. V malo večji lonec sem dal olje in počakal, da se je segrela. Z žlico sem dajal testo v olje. Sprva mi jih ni uspelo lepo oblikovati, potem pa mi je mami pokazala, kako naj jih delam. Rekla mi je, da naj nadaljujem, da vaja dela mojstra. Ko so bile miške leperumene barve, je mami rekla, naj jih s penovko pobrem iz olja, saj so že ocvrte. Pokazala mi je, kako naj jih dam na krožnik, na katerem je bil papirnati prtiček. To pa zato, da miške niso prepojene z oljem. Na koncu sem jih potresel s sladkorjem v prahu. Mami mi je pokazala, kako naj s cedilom po njih potresem sladkor, da se bo lepo razporedil. Poskusila sva miške. Ko sta prišla domov še ati in brat, sta jih poskusila tudi onadva in rekla sta, da so zelo dobre.

Tako me je mami, ki je zelo dobra kuharica, naučila cvreti miške. Priznam, da mi brez njene pomoči ne bi uspelo, saj sem še premajhen, da bi jih naredil sam.

ANDREJ SARAFIMOV, 5. B

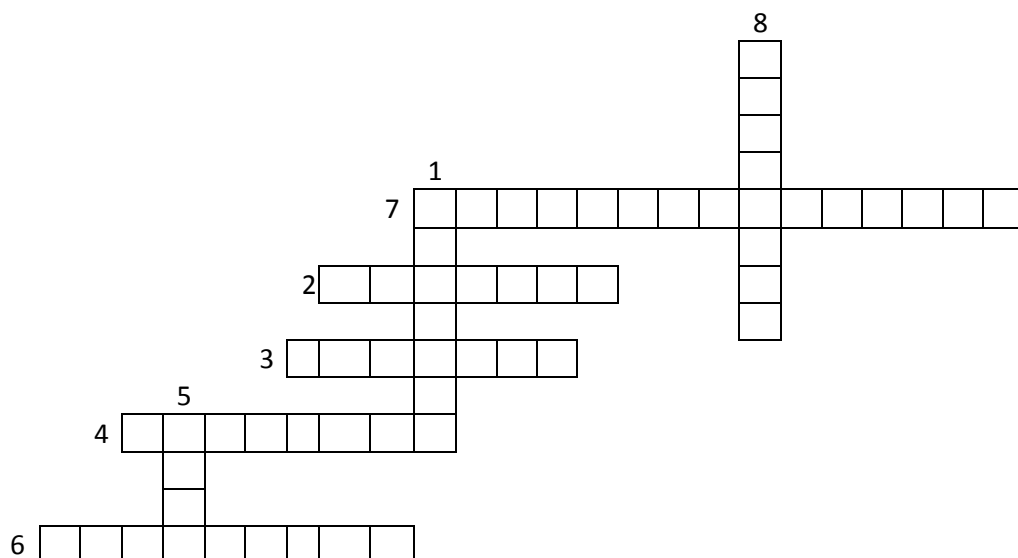

REŠUJTE KRIŽANKE

1. Material, s katerim sta pokriti manjši skakalnici v Planici
2. Ime naše največje skakalnice
3. Ime kraja, kjer smo preživeli vikend z miselnim krožkom
4. Padavina, ki je značilna za zimo
5. Šport, značilen za Planico
6. Priimek slovenskega skakalca (Robert)
7. Lega Planice

ANDREJ JOČIČ, 7.

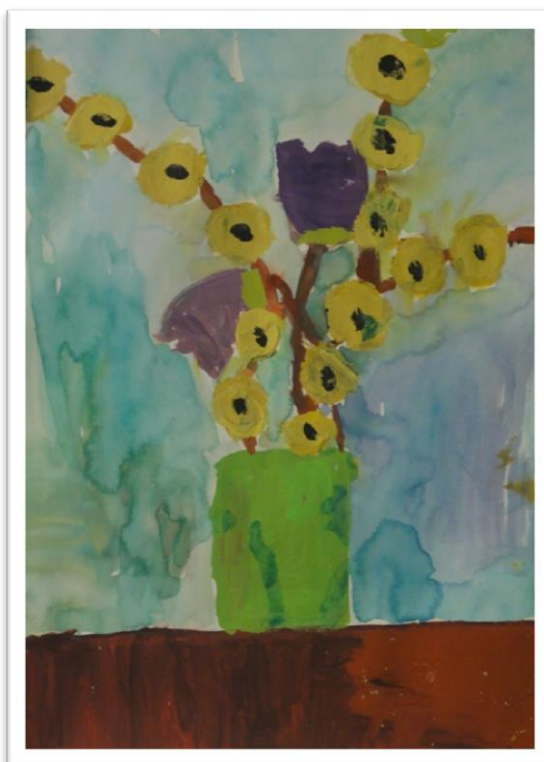
1. Kraljica poletov
2. Slovenski skakalec Robi
3. Priimek ustanovitelja velikanke
4. Država, v kateri je trenutno največja skakalnica na svetu
5. Število skakalnic, ki so jih mislili narediti v Planici
6. Priimek rekorderja planiških skokov (BjornEinar)
7. Število rekordov v Planici
8. Vrsta vetra, ki ga imajo skakalci najraje

Je med nami, brez njega nas ni,
če je zastrupljen on, smo tudi mi,
a on se ne sekira in če mi ne pazimo nanj,
tudi on ne bo na nas.
Kaj je to?

(Rešitev: zrak)

Kako je možno izpeljati naslednjo potegavščino: v dežnik bi radi namestili škatlico, ki ima tako izoblikovano luknjico, da se iz škatlice vsuje vsebina, ki je po obliki prašek. Katera snov je to in kako je to snov možno spraviti v škatlico, če vemo, da jo je relativno veliko v morju, a če je ločimo od ostalih snovi ni slanega okusa?

MARTIN IGLIČ, 8. A

slikovno gradivo: izdelki učencev
pripravila: učiteljica Milena Čuden
oblikovala: učiteljica Barbara Zorman